ISSN 1977-0871

Den Europæiske Unions Tidende

C 352 E

Dansk udgave

55. årgang

16. november 2012

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer | Indhold | Side

III *Forberedende retsakter*

RÅDET

2012/C 352 E/01 Rådets førstebehandlingsholdning (EU) nr. 10/2012 med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæisk agentur for søfartssikkerhed

Vedtaget af Rådet den 4. oktober 2012 1

2012/C 352 E/02 Rådets førstebehandlingsholdning (EU) nr. 11/2012 med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande

Vedtaget af Rådet den 4. oktober 2012 23

DA

III

(Forberedende retsakter)

RÅDET

RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING (EU) Nr. 10/2012

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæisk agentur for søfartssikkerhed

Vedtaget af Rådet den 4. oktober 2012

(2012/C 352 E/01)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 100, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 ([3]), der blev vedtaget som reaktion på ulykken med olietankeren »Erika«, blev der oprettet et europæisk agentur for søfartssikkerhed (»agenturet«) med det formål at sikre et højt, ensartet og effektivt niveau for søfartssikkerhed og forebyggelse af forurening fra skibe.

(2) Efter ulykken med olietankeren »Prestige« i 2002 blev forordning (EF) nr. 1406/2002 ændret med henblik på at give agenturet flere opgaver inden for forurenings-bekæmpelse.

(3) Det er nødvendigt at afklare, hvilke typer havforurening der bør være omfattet af målsætningerne i forordning (EF) nr. 1406/2002. Havforurening, der er forårsaget af olie- og gasanlæg, skal derfor forstås som olieforurening eller forurening med ethvert andet stof end olie, som, hvis det tilføres havmiljøet, kan bringe menneskers sundhed i fare, skade levende ressourcer og havets flora og fauna, ødelægge rekreative værdier eller være til hinder for anden retmæssig udnyttelse af havet som fastsat ved protokollen af 2000 om beredskab, bekæmpelse og samarbejde vedrørende forureningsulykker forårsaget af farlige og giftige stoffer.

(4) Agenturets bestyrelse (»bestyrelsen«) lod i 2007, i henhold til artikel 22 i forordning (EF) nr. 1406/2002 en uafhængig ekstern evaluering af gennemførelsen af forordningen udarbejde. Ud fra denne evaluering fremsatte bestyrelsen i juni 2008 henstillinger med henblik på ændringer af agenturets funktion, dets kompetenceområder og dets arbejdsmetoder.

(5) På grundlag af resultaterne af den eksterne evaluering og henstillingerne og den flerårige strategi, vedtaget af bestyrelsen i marts 2010, bør nogle bestemmelser i forordning (EF) nr. 1406/2002 præciseres og ajourføres. Ud over at fokusere på sine prioriterede opgaver inden for søfartssikkerhed bør agenturet tildeles et antal yderligere kerneopgaver og accessoriske opgaver, der afspejler udviklingen inden for søfartssikkerhedspolitikken på EU-plan og på det internationale plan. I lyset af de budgetbegrænsninger, Unionen står over for, er der behov for en betydelig screenings- og omfordelingsindsats for at garantere effektivitet med hensyn til omkostninger og budget og undgå overlapninger. Personalebehovet til de nye kerneopgaver og accessoriske opgaver bør principielt dækkes af agenturet ved intern omfordeling. Samtidig bør agenturet om nødvendigt modtage midler fra andre dele af Unionens budget, navnlig fra instrumentet for den

([1]) EUT C 107 af 6.4.2011, s. 68.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 4. oktober 2012. Europa-Parlamentets holdning af ….
([3]) EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1.

europæiske naboskabspolitik. Nye kerneopgaver og accessoriske opgaver vil blive udført af agenturet inden for grænserne af de gældende finansielle overslag og agenturets budget, uden at dette berører forhandlingerne og afgørelserne i forbindelse med den fremtidige flerårige finansielle ramme. Eftersom denne forordning ikke er en finansieringsafgørelse, bør budgetmyndigheden træffe afgørelse om ressourcer til agenturet inden for rammerne af den årlige budgetprocedure.

(6) Agenturets opgaver bør beskrives klart og præcist, og enhver form for dobbeltarbejde bør undgås.

(7) Agenturet har vist, at nogle opgaver kan løses mere effektivt på europæisk plan, hvilket i nogle tilfælde kan give medlemsstaterne besparelser på deres nationale budgetter og, hvor det er påvist, skabe en reel europæisk merværdi.

(8) Visse bestemmelser vedrørende specifikke aspekter af forvaltningen af agenturet bør afklares. Under hensyn til Kommissionens særlige ansvar for gennemførelsen af Unionens politikker, der er indeholdt i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) bør Kommissionen tilvejebringe politiske retningslinjer for agenturets varetagelse af sine opgaver, samtidig med at agenturets retlige status og den administrerende direktørs uafhængighed, jf. forordning (EF) nr. 1406/2002, respekteres fuldt ud.

(9) I forbindelse med udnævnelsen af medlemmerne af bestyrelsen, valget af formanden og næstformanden for bestyrelsen, og udnævnelsen af afdelingscheferne bør der tages fuldt hensyn til vigtigheden af at sikre en afbalanceret repræsentation af kønnene.

(10) Enhver henvisning til relevante EU-retsakter bør opfattes som en henvisning til retsakter inden for søfartssikkerhed, maritim sikring, forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra skibe samt bekæmpelse af havforurening, der er forårsaget af olie- og gasanlæg.

(11) I denne forordning forstås ved »maritim sikring« i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 725/2004 af 31. marts 2004 om bedre sikring af skibe og havnefaciliteter [1] de kombinerede forebyggende foranstaltninger, der skal beskytte søfarten og havnefaciliteterne mod trusler om forsætlige ulovlige handlinger. Opfyldelsen af den sikringsmæssige målsætning bør ske gennem vedtagelse af passende foranstaltninger inden for søtransportpolitikken, medmindre andet gælder ifølge medlemsstaternes lovgivning vedrørende national sikkerhed, forsvar og offentlig sikkerhed, og gennem bekæmpelse af økonomiske forbrydelser mod staten.

(12) Agenturet bør handle i Unionens interesse. Dette bør indebære, at agenturet inden for dettes kompetenceområde kan agere uden for medlemsstaternes territorium med henblik på at fremme Unionens søfartssikkerhedspolitik ved hjælp af teknisk bistand til relevante tredjelande.

(13) Agenturet bør yde teknisk bistand til medlemsstater, hvilket bør lette etableringen af den nødvendige nationale kapacitet til at gennemføre den gældende EU-ret.

(14) Agenturet bør yde operativ bistand til medlemsstaterne og Kommissionen. Dette bør omfatte tjenester såsom Unionens maritime informationsudvekslingssystem (SafeSeaNet), den europæiske satellitovervågningstjeneste for olieudslip (CleanSeaNet), EU's datacenter for identifikation og sporing af skibe på lang afstand (EU LRIT-datacentret) og EU's database for havnestatskontrol (Thetis).

(15) Agenturets ekspertise i elektronisk dataoverførsel og maritime informationsudvekslingssystemer bør anvendes for at forenkle meldeformaliteterne for skibe med henblik på at fjerne hindringer for søtransporten og etablere et europæisk søtransportområde uden barrierer. Agenturet bør især støtte medlemsstaterne med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/65/EU af 20. oktober 2010 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til og/eller afgår fra havne i medlemsstater [2].

(16) Agenturet bør inden for sine kompetenceområder styrke sin bistand til Kommissionen med hensyn til forskningsaktiviteter. Dog bør overlappende arbejde i forhold til den eksisterende EU-forskningsramme undgås. Blandt andet bør ledelsen af forskningsprojekter ikke overdrages til agenturet.

(17) På baggrund af udviklingen af nye innovative applikationer og tjenester og forbedringen af de eksisterende applikationer og tjenester bør agenturet i fuldt omfang gøre brug af de muligheder, som de europæiske satellitnavigationsprogrammer (EGNOS og Galileo) og det globale miljø- og sikkerhedsovervågningsprogram (GMES) giver, med henblik på at gennemføre et europæisk søtransportområde uden barrierer.

[1] EUT L 129 af 29.4.2004, s. 6.

[2] EUT L 283 af 29.10.2010, s. 1.

(18) Efter udløbet af EU-rammebestemmelserne for samarbejde i tilfælde af utilsigtet eller forsætlig havforurening, jf. Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2850/2000/EF ([1]), bør agenturet videreføre nogle af de aktiviteter, som tidligere blev varetaget inden for denne ramme, ved bl.a. at trække på ekspertisen i den rådgivende tekniske gruppe for beredskab og indsats i forbindelse med havforurening. Agenturets aktiviteter på dette område bør ikke fritage kyststater fra deres ansvar for at sørge for passende forureningsbekæmpelsesordninger og bør respektere eksisterende samarbejdsaftaler mellem medlemsstater eller grupper af medlemsstater.

(19) På anmodning giver agenturet gennem CleanSeaNet medlemsstaterne detaljerede oplysninger om potentielle tilfælde af forurening fra skibe for at sætte dem i stand til at opfylde deres forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/35/EF af 7. september 2005 om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner for overtrædelser ([2]). Effektiviteten af håndhævelsen varierer imidlertid meget til trods for, at en sådan forurening potentielt kan brede sig til andre landes farvande. I sin næste rapport i henhold til artikel 12 i det pågældende direktiv bør Kommissionen derfor give Europa-Parlamentet og Rådet oplysninger om effektiviteten af og sammenhængen i håndhævelsen af dette direktiv og andre relevante oplysninger om dets anvendelse.

(20) Anmodninger fra berørte stater om, at agenturet skal mobilisere aktioner til bekæmpelse af forurening, bør gå via den EU-civilbeskyttelsesordning, som blev oprettet ved Rådets beslutning 2007/779/EF, Euratom ([3]). Kommissionen kan imidlertid i situationer, hvor der ikke er tale om anmodninger om mobilisering af stand by-fartøjer og udstyr til forureningsbekæmpelse, anse det for mere hensigtsmæssigt med alternative kommunikationsmidler, som anvender avanceret informationsteknologi, og kan således orientere den anmodende medlemsstat herom.

(21) I kraft af den seneste tids hændelser er der sat fokus på risiciene ved offshore-efterforskning og -produktion af olie og gas for søtransport og havmiljø. Agenturets indsatskapacitet i forbindelse med olieforurening og dets ekspertise inden for forurening med farlige og giftige stoffer bør anvendes til at omfatte bekæmpelse af forurening hidrørende fra sådanne aktiviteter efter anmodning fra en berørt stat.

(22) Navnlig bør CleanSeaNet, der på nuværende tidspunkt anvendes til at levere dokumentation for olieudslip fra fartøjer, også benyttes af agenturet til at afsløre og dokumentere udslip fra offshore-efterforskning og -produktion af olie og gas, uden at det negativt påvirker den tjeneste, der ydes søtransporten.

(23) Agenturet har etableret og anerkendt værdifuld ekspertise og værdifulde redskaber inden for søfartssikkerhed, maritim sikring samt forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra skibe. Denne ekspertise og disse redskaber kan være relevante for andre EU-aktiviteter vedrørende Unionens søtransportpolitik. Agenturet bør derfor efter anmodning bistå Kommissionen og medlemsstaterne med udviklingen og gennemførelsen af sådanne EU-aktiviteter, forudsat at bestyrelsen har godkendt dette i forbindelse med agenturets årlige arbejdsprogram. En sådan bistand bør underkastes en detaljeret cost-benefit-analyse og bør ikke have en ugunstig indvirkning på agenturets kerneopgaver.

(24) Gennem den tekniske bistand, som agenturet yder, bidrager det ligeledes til udviklingen af en mere miljøvenlig søtransport.

(25) De fleste klassifikationsselskaber beskæftiger sig med både søgående fartøjer og fartøjer på indre vandveje. På baggrund af agenturets erfaring med klassifikationsselskaber for søgående fartøjer kan agenturet give relevante oplysninger til Kommissionen om klassifikationsselskaber for fartøjer på indre vandveje og således gøre det muligt at opnå effektivitetsforbedringer.

(26) Hvad angår grænsefladen mellem transportinformationssystemer bør agenturet bistå Kommissionen og medlemsstaterne ved sammen med de kompetente myndigheder for systemet for flodinformationstjenester at undersøge muligheden for informationsudveksling mellem sådanne systemer.

(27) Med forbehold af de kompetente myndigheders ansvar bør agenturet bistå Kommissionen og medlemsstaterne med udviklingen og gennemførelsen af det fremtidige e-maritime-initiativ, der har til formål at forbedre effektiviteten af den europæiske søtransportsektor ved at lette anvendelsen af avancerede informationsteknologier.

(28) Med henblik på at gennemføre det indre marked og et europæisk søtransportområde uden barrierer bør de administrative byrder for skibsfarten reduceres og derved bl.a. fremme nærskibstrafik. I den forbindelse kan »Blue Belt«-konceptet og e-maritime potentielt anvendes som et middel til at reducere meldeformaliteterne for handelsskibe ved indsejling til og udsejling fra medlemsstaternes havne.

([1]) EFT L 332 af 28.12.2000, s. 1.
([2]) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 11.
([3]) EUT L 314 af 1.12.2007, s. 9.

(29) Der mindes om, at i henhold til Den Europæiske Unions Domstols retspraksis og for at respektere princippet om balance mellem institutionerne må beføjelsen til at vedtage afgørelser, som finder generel anvendelse, ikke tillægges et agentur.

(30) Med forbehold af formålene med og opgaverne i forordning (EF) nr. 1406/2002, bør Kommissionen senest et år efter datoen for nærværende forordnings ikrafttræden i tæt samarbejde med de relevante interessenter udarbejde og forelægge en feasibilityundersøgelse med henblik på at vurdere og fastlægge mulighederne for at styrke koordineringen af og samarbejdet mellem de forskellige kystvagtfunktioner. Nævnte undersøgelse bør tage hensyn til det eksisterende lovgrundlag og relevante anbefalinger fra relevante EU-fora samt den aktuelle udvikling af den fælles ramme for informationsudveksling (CISE) og bør fuldt ud respektere nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet samtidig med at omkostninger og fordele synliggøres for Europa-Parlamentet og Rådet.

(31) Det er vigtigt for Unionens maritime klyngers konkurrenceevne at tiltrække veluddannede europæiske søfolk. På baggrund af den nuværende og fremtidige efterspørgsel efter højt kvalificerede søfolk i Unionen bør agenturet derfor om nødvendigt støtte medlemsstaterne og Kommissionen i at fremme søfartsuddannelse ved at lette frivillig udveksling af bedste praksis og ved at stille oplysninger til rådighed om Unionens udvekslingsprogrammer vedrørende søfartsuddannelse. Dette kunne omfatte bistand til de kvalificerede europæiske interessenter til at fremme ekspertise inden for søfartsuddannelse på frivillig basis, samtidig med at medlemsstaternes ansvar for indhold og tilrettelæggelse af søfartsuddannelse respekteres fuldt ud.

(32) Med henblik på at imødegå den voksende risiko for piratangreb bør agenturet fortsat om nødvendigt give de kompetente nationale myndigheder og andre relevante organer, herunder operationer så som EU's flådestyrke operation Atalanta, præcise oplysninger om positionen for fartøjer under medlemsstaternes flag, som sejler gennem farvande, der er klassificeret som meget farlige. Agenturet har desuden midler til sin rådighed, der kan blive gavnlige, navnlig i forbindelse med udvikling af CISE. Det er derfor hensigtsmæssigt, at agenturet efter anmodning giver de kompetente nationale myndigheder og EU-organer som f.eks. Frontex og Europol relevante data om fartøjers position og jordobservationsdata for at fremme forebyggende foranstaltninger over for forsætlige ulovlige handlinger som omhandlet i relevant EU-ret, med forbehold af medlemsstaternes rettigheder og pligter og i overensstemmelse med gældende national ret og EU-ret, navnlig for så vidt angår de organer, der anmoder om data. Udlevering af data om identifikation og sporing af skibe på lang afstand (LRIT-data) bør være underlagt samtykke fra den berørte flagstat i overensstemmelse med procedurer, der fastlægges af bestyrelsen.

(33) Når Kommissionen og agenturet offentliggør oplysninger om havnestatskontrol i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol ([1]), bør de bygge på den ekspertise og de erfaringer, der er opnået under Parisaftalememorandummet om havnestatskontrol (»Parisaftalememorandummet«) for at sikre konsekvens.

(34) Agenturets bistand til medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med internationale og regionale organisationers relevante arbejde bør ikke berøre forholdet mellem disse organisationer og medlemsstaterne som følge af medlemsstaternes medlemskab af disse organisationer.

(35) Unionen har tiltrådt følgende instrumenter, der etablerer regionale organisationer, hvis aktiviteter også er omfattet af agenturets mål: konventionen om beskyttelse af havmiljøet i Østersøområdet (den reviderede Helsingforskonvention af 1992 ([2]), konventionen om beskyttelse af Middelhavets havmiljø og kystområder (Barcelonakonventionen ([3]) og revisionen heraf fra 1995 ([4]) og en række protokoller dertil, overenskomsten om samarbejde ved bekæmpelse af forurening af Nordsøen med olie og andre farlige stoffer (Bonnaftalen ([5]), konventionen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav (Osparkonventionen ([6]), samt overenskomsten om samarbejde om beskyttelse af det nordøstlige Atlanterhavs kyster og vande mod forurening undertegnet den 17. oktober 1990 (Lissabonoverenskomsten) ([7]) med dens tillægsprotokol undertegnet den 20. maj 2008, der endnu ikke er trådt i kraft ([8]). Unionen forhandler også tiltrædelse af konventionen om beskyttelse af Sortehavet mod forurening undertegnet i april 1992 (Bukarestkonventionen). Agenturet bør derfor yde teknisk bistand til medlemsstaterne og Kommissionen til at deltage i det relevante arbejde i disse regionale organisationer.

([1]) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 57.
([2]) Rådets afgørelse 94/157/EF (EFT L 73 af 16.3.1994, s. 19).
([3]) Rådets afgørelse 77/585/EØF (EFT L 240 af 19.9.1977, s. 1).
([4]) Rådets afgørelse 1999/802/EF (EFT L 322 af 14.12.1999, s. 32).
([5]) Rådets afgørelse 84/358/EØF (EFT L 188 af 16.7.1984, s. 7).
([6]) Rådets afgørelses 98/249/EF (EFT L 104 af 3.4.1998, s. 1).
([7]) Rådets afgørelse 93/550/EØF (EFT L 267 af 28.10.1993, s. 20).
([8]) Rådets afgørelse 2010/655/EU (EUT L 285 af 30.10.2010, s. 1).

(36) Ud over de nævnte regionale organisationer findes der en række andre regionale, subregionale og bilaterale koordinerings- og samarbejdsordninger til forureningsbekæmpelse. Når agenturet yder bistand vedrørende forureningsbekæmpelse til tredjelande, der deler et regionalt havområde med Unionen, bør det handle under hensyn til disse ordninger.

(37) Unionen deler regionale havområder i Middelhavet, Sortehavet og Østersøen med nabolande. På Kommissionens anmodning, bør agenturet yde bistand vedrørende forureningsbekæmpelse til disse lande.

(38) For at opnå størst mulig effektivitet bør agenturet samarbejde så tæt som muligt i forbindelse med Parisaftalememorandummet. Kommissionen og medlemsstaterne bør fortsat undersøge mulighederne for yderligere effektivitetsforbedringer, som kan foreslås til overvejelse inden for rammerne af Parisaftalememorandummet.

(39) For at sikre, at Unionens bindende retsakter på områderne søfartssikkerhed og forebyggelse af forurening fra skibe gennemføres korrekt i praksis, bør agenturet bistå Kommissionen med at aflægge besøg i medlemsstaterne. Disse besøg hos de nationale myndigheder vil give agenturet mulighed for at samle alle nødvendige oplysninger til forelæggelsen af en samlet rapport for Kommissionen med henblik på yderligere vurdering. Disse besøg bør gennemføres i den ånd, der fremgår af principperne i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, og bør gennemføres således, at den administrative byrde for de nationale søfartsmyndigheder minimeres. Endvidere bør disse besøg gennemføres i overensstemmelse med en fast procedure, der omfatter en standardmetode, som bestyrelsen har vedtaget.

(40) Agenturet bør bistå Kommissionen med at foretage inspektioner af anerkendte organisationer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe ([1]). Disse inspektioner kan også finde sted i tredjelande. Kommission og agenturet bør sikre, at de berørte medlemsstater informeres korrekt. Agenturet bør desuden udføre de inspektionsopgaver vedrørende undervisning og attestering af søfarende i tredjelande i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF af 19. november 2008 om minimumsuddannelsesniveauet for søfartserhverv ([2]), som Kommissionen har delegeret til agenturet. Forordning (EF) nr. 1406/2002 bør ikke omfatte nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske bistand, som agenturet yder til inspektioner vedrørende maritim sikring i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 324/2008 af 9. april 2008 om fastsættelse af reviderede procedurer for Kommissionens inspektioner inden for maritim sikring ([3]).

(41) For at sikre sammenhæng med de politiske mål og Unionens institutionelle opbygning samt med de gældende administrative og finansielle procedurer bør Kommissionen afgive formel vejledning i form af en skriftlig udtalelse om agenturets udkast til flerårig strategi og udkast til årlige arbejdsprogrammer, som bestyrelsen bør tage hensyn til, inden den godkender disse dokumenter.

(42) For at sikre en retfærdig og gennemsigtig procedure for udnævnelse af den administrerende direktør bør den udvælgelsesprocedure, der skal følges, være i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for udvælgelse og udnævnelse af direktørerne for Unionens agenturer. Ifølge disse retningslinjer kan statsborgere i enhver medlemsstat indgive en ansøgning.

Bestyrelsen bør derfor være repræsenteret som observatør i præudvælgelseskomitéen. Observatøren bør holdes underrettet under de videre faser af udvælgelsesproceduren.

Når bestyrelsen træffer afgørelse om udnævnelse, bør dens medlemmer kunne rette spørgsmål til Kommissionen om udvælgelsesproceduren. Desuden bør bestyrelsen have mulighed for en samtale med ansøgerne på shortlisten i overensstemmelse med almindelig praksis.

Samtlige involverede parter bør i alle faser af udvælgelsesproceduren og udnævnelsen til administrerende direktør for agenturet påse, at ansøgernes personoplysninger behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ([4]).

(43) Agenturet finansieres hovedsagelig gennem bidrag fra Unionen, men har også indtægter fra gebyrer og afgifter for sine tjenester. Disse gebyrer og afgifter vedrører især driften af EU LRIT-datacentret og anvendes i overensstemmelse med de resolutioner, som Rådet vedtog den 1. og 2. oktober 2007 samt den 9. december 2008 om oprettelse af EU's LRIT-datacenter, og særlig i overensstemmelse med afsnittene om finansieringen af LRIT-rapporter.

([1]) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 11.
([2]) EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33.
([3]) EUT L 98 af 10.4.2008, s. 5.
([4]) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

(44) Kommissionen bør ligeledes under hensyn til agenturets etablerede og anerkendte ekspertise og redskaber og inden for rammerne af den fremskridtsrapport, der skal forelægges i henhold til forordning (EF) nr. 1406/2002, undersøge agenturets potentielle bidrag til gennemførelsen af en fremtidig lovgivningsmæssig retsakt om sikkerheden i forbindelse med offshore olie- og gasprospektering, -efterforskning og -produktion, som Europa-Parlamentet og Rådet er ved at behandle, med hensyn til forebyggelse af forurening fra offshore-olie- og gasanlæg.

(45) Agenturets aktiviteter bør om nødvendigt også bidrage til at etablere et egentligt europæisk søtransportområde uden barrierer.

(46) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ([1]), særlig artikel 185, bør tages i betragtning.

(47) Forordning (EF) nr. 1406/2002 bør ændres i overensstemmelse hermed –

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EF) nr. 1406/2002

Forordning (EF) nr. 1406/2002 ændres således:

1) Artikel 1-3 affattes således:

»*Artikel 1*

Formål

1. Ved denne forordning oprettes et europæisk agentur for søfartssikkerhed (»agenturet«), som skal sikre et højt, ensartet og effektivt niveau for søfartssikkerhed, maritim sikring, forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra skibe samt bekæmpelse af havforurening forårsaget af olie- og gasinstallationer.

2. Med henblik herpå samarbejder agenturet med medlemsstaterne og Kommissionen og yder dem teknisk, operationel og videnskabelig bistand på de områder, der er nævnt i denne artikels stk. 1, inden for rammerne af de kerneopgaver, der er fastsat i artikel 2, og, når og hvis det er relevant, de accessoriske opgaver, der er fastsat i artikel 2a, navnlig med henblik på at hjælpe medlemsstaterne og Kommissionen med at anvende de relevante EU-retsakter korrekt. For så vidt angår området bekæmpelse af forurening yder agenturet kun operationel bistand efter anmodning fra den eller de berørte stater.

3. Agenturet skal om nødvendigt bidrage til den generelle effektivitet i forbindelse med skibsfart og søtransport som beskrevet i denne forordning ved at yde den i stk. 2 nævnte bistand, med henblik på at lette etableringen af et europæisk søtransportområde uden barrierer.

Artikel 2

Agenturets kerneopgaver

1. For at sikre, at formålene i artikel 1 opfyldes korrekt, udfører agenturet de i nærværende artikel nævnte kerneopgaver.

2. Agenturet bistår Kommissionen:

a) i det forberedende arbejde med ajourføring og udvikling af relevante EU-retsakter, især i overensstemmelse med udviklingen i den internationale lovgivning

b) i en effektiv gennemførelse af relevante bindende EU-retsakter, især ved at aflægge besøg og udføre inspektioner som omhandlet i denne forordnings artikel 3 og ved at yde Kommissionen teknisk bistand ved udførelsen af dens inspektionsopgaver i henhold til artikel 9, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 725/2004 af 31. marts 2004 om bedre sikring af skibe og havnefaciliteter (1*). I denne forbindelse kan det forelægge Kommissionen forslag til eventuelle forbedringer af disse bindende retsakter

c) i analysen af igangværende og afsluttede forskningsprojekter af relevans for agenturets målsætninger. Dette kan omfatte udpegningen af mulige opfølgende foranstaltninger, der følger af specifikke forskningsprojekter

d) i udførelsen af alle andre opgaver, som tildeles Kommissionen i EU-retsakter om målene for agenturet.

3. Agenturet samarbejder med medlemsstaterne for:

a) når det er hensigtsmæssigt at tilrettelægge relevante uddannelsesaktiviteter på områder, der hører under medlemsstaterne

b) at udvikle tekniske løsninger, herunder levere relevante operationelle tjenester, og yde teknisk bistand til opbygningen af den nødvendige nationale kapacitet til gennemførelse af de relevante EU-retsakter

c) efter anmodning fra en medlemsstat at tilvejebringe relevante oplysninger fra de inspektioner, der er nævnt i artikel 3, med henblik på at støtte kontrollen med de anerkendte organisationer, som udfører certificeringsopgaver på medlemsstaternes vegne, jf. artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed (2*), uden at dette berører flagstatens rettigheder og forpligtelser

([1]) EFT L 248 af 16.9.2002, s. 1.

d) at støtte deres forureningsbekæmpelsesaktioner med supplerende midler på en omkostningseffektiv måde i tilfælde af forurening fra skibe samt havforurening forårsaget af olie- og gasanlæg, når en anmodning er blevet forelagt af den berørte medlemsstat, under hvis myndighed rensningsarbejdet finder sted, uden at det berører kyststaternes ansvar for at sørge for passende forureningsbekæmpelsesordninger og under hensyntagen til det eksisterende samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område. Om nødvendigt skal anmodninger om mobilisering af aktioner til bekæmpelse af forurening gå via EU's civilbeskyttelsesordning, som blev oprettet ved Rådets beslutning 2007/779/EF, Euratom (3*).

4. Agenturet fremmer samarbejdet mellem medlemsstaterne og Kommissionen:

a) i forbindelse med trafikovervågning omfattet af direktiv 2002/59/EF fremmer agenturet især samarbejdet mellem kyststaterne i de berørte kystområder, samt udvikler og driver EU's datacenter for identifikation og sporing af skibe på lang afstand (EU LRIT-datacentret) og Unionens maritime informationsudvekslingssystem (SafeSeaNet), som omhandlet i artikel 6b og 22a i nævnte direktiv, samt det internationale dataudvekslingssystem for identifikation og sporing af skibe på lang afstand i overensstemmelse med tilsagnet fra Den Internationale Søfartsorganisation (»IMO«)

b) ved efter anmodning og med forbehold af national ret og EU-ret at give kompetente nationale myndigheder og relevante EU-organer relevante oplysninger inden for deres mandat om fartøjers position og jordobservationsdata for at fremme foranstaltninger over for trusler om piratangreb og forsætlige ulovlige handlinger som omhandlet i gældende EU-ret eller i henhold til internationale retsakter vedrørende søtransport med forbehold af gældende databeskyttelsesregler og i overensstemmelse med administrative procedurer, der efter omstændighederne fastsættes af bestyrelsen eller Styringsgruppen på Højt Plan, jf. direktiv 2002/59/EF. Udlevering af data om identifikation og sporing af skibe på lang afstand (LRIT-data) er betinget af samtykke fra den berørte flagstat.

c) på området for efterforskning af ulykker og hændelser til søs i overensstemmelse med Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2009/18/EF af 23. april 2009 om de grundlæggende principper for undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren (4*) skal agenturet efter anmodning fra de pågældende medlemsstater og under forudsætning af, at der ikke opstår interessekonflikt, yde operationel støtte til disse medlemsstater vedrørende efterforskning af alvorlige eller meget alvorlige ulykker til søs, og det skal analysere undersøgelsesrapporter om sikkerhed med henblik på at udpege merværdi på EU-plan med hensyn til de relevante erfaringer, der kan drages. På grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne, jf. artikel 17 i nævnte direktiv, indsamler agenturet en årlig oversigt over ulykker og hændelser til søs

d) ved at levere objektive, pålidelige og sammenlignelige statistikker, oplysninger og data, der sætter Kommissionen og medlemsstaterne i stand til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forbedre deres aktiviteter og evaluere de eksisterende foranstaltningers effektivitet og omkostningseffektivitet. Sådanne opgaver skal omfatte indsamling, registrering og vurdering af tekniske data, systematisk anvendelse af eksisterende databaser, herunder gensidig dataudveksling, og, når det er hensigtsmæssigt, udvikling af yderligere databaser. Ud fra de indsamlede data bistår agenturet Kommissionen ved offentliggørelsen af oplysninger angående skibe i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol (5*)

e) ved at indsamle og analysere data om søfarende, der skal gives og anvendes i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF af 19. november 2008 om minimumsuddannelsesniveauet for søfartserhverv (6*)

f) ved at forbedre identifikation og forfølgelse af skibe, der foretager ulovlige udledninger i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/35/EF af 7. september 2005 om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner for overtrædelser (7*)

g) for så vidt angår olieforurening til søs, der er forårsaget af olie- og gasanlæg ved at anvende den europæiske satellitovervågningstjeneste for olieudslip (CleanSeaNet) til at overvåge omfanget og miljøpåvirkningen af en sådan forurening

h) ved at yde den tekniske bistand, der er nødvendig for, at medlemsstaterne og Kommissionen kan bidrage til det relevante arbejde i de tekniske organer inden for IMO, Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) for så vidt angår skibsfart, og Parisaftalememorandummet om havnestatskontrol (Parisaftalememorandummet) og de relevante regionale organisationer, som Unionen har tiltrådt med hensyn til spørgsmål om Unionens kompetence

i) med hensyn til gennemførelsen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2010/65/EU af 20. oktober 2010 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til eller afgår fra havne i medlemsstaterne (8*), navnlig ved at lette den elektroniske dataoverførsel via SafeSeaNet og ved at støtte udviklingen af det enstrengede system.

5. Agenturet kan efter anmodning fra Kommissionen yde teknisk bistand, herunder tilrettelæggelse af relevante uddannelsesaktiviteter for så vidt angår relevante EU-retsakter til stater, der ansøger om tiltrædelse til Unionen, og i givet fald til partnerlande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, og til lande, der deltager i Parisaftalememorandummet.

Agenturet kan også yde bistand i tilfælde af forurening fra skibe samt havforurening forårsaget af olie- og gasanlæg, der påvirker de tredjelande, der deler et regional havområde med Unionen, i overensstemmelse med EU's civilbeskyttelsesordning, der er fastsat ved beslutning 2007/779/EF, Euratom, og i analogi med de betingelser, der gælder for medlemsstaterne, jf. denne artikels stk. 3, litra d). Disse opgaver koordineres med de eksisterende regionale samarbejdsaftaler vedrørende havforurening.

Artikel 2a

Agenturets accessoriske opgaver

1. Med forbehold af de kerneopgaver, der er omhandlet i artikel 2, bistår agenturet Kommissionen og medlemsstaterne efter behov med udviklingen og gennemførelsen af Unionens aktiviteter, som omhandlet i nærværende artikels stk. 2 og 3 i forbindelse med agenturets formål, for så vidt som agenturet har etableret og anerkendt ekspertise og redskaber. De accessoriske opgaver i nærværende artikel skal:

a) skabe dokumenteret merværdi

b) undgå overlappende indsats

c) være i Unionens søtransportpolitiks interesse

d) ikke være til skade for agenturets kerneopgaver og

e) ikke krænke medlemsstaternes rettigheder og forpligtelser, navnlig som flagstater, havnestater og kyststater.

2. Agenturet bistår Kommissionen:

a) i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF (havstrategirammedirektivet) (9*) ved at bidrage til at opfylde målet om at opnå en god miljøtilstand i havområder med dets skibsfartsrelaterede aspekter og ved at udnytte resultaterne af eksisterende redskaber såsom SafeSeaNet og CleanSeaNet

b) med teknisk bistand i forbindelse med drivhusgasemissioner fra skibe, navnlig ved opfølgning af den igangværende internationale udvikling

c) i forbindelse med programmet for global miljø- og sikkerhedsovervågning (GMES) ved at fremme anvendelsen af GMES-data og -tjenester til maritime formål inden for rammerne af forvaltningen af GMES

d) i udviklingen af en fælles ramme for informationsudveksling for EU's maritime område

e) med hensyn til mobile offshore-olie- og gasanlæg med at behandle kravene fra IMO og samle grundlæggende oplysninger om potentielle trusler for søtransporten og havmiljøet

f) ved at give relevante oplysninger med hensyn til klassifikationsselskaber for fartøjer på indre vandveje i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/87/EF af 12. december 2006 om fastsættelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje (10*). Disse oplysninger indgår også i de rapporter, der er nævnt i nærværende forordnings artikel 3, stk. 4 og 5.

3. Agenturet bistår Kommissionen og medlemsstaterne:

a) med behandlingen af gennemførligheden og gennemførelsen af politikker og projekter, der støtter etableringen af et europæisk søtransportområde uden barrierer, herunder »Blue Belt«- konceptet, og e-maritime, samt motorvej til søs. Dette skal navnlig gøres ved at udforske supplerende funktionaliteter til SafeSeaNet, uden at dette berører den rolle, der spilles af Styringsgruppen på Højt Plan, der er nedsat i henhold til direktiv 2002/59/EF

b) ved sammen med de kompetente myndigheder i forbindelse med systemet for flodinformationstjenester at undersøge muligheden for at udveksle oplysninger mellem dette system og søtransportinformationssystemer på grundlag af den rapport, der er omhandlet i artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/65/EU

c) ved at lette frivillig udveksling af bedste praksis inden for søfartsuddannelsen i Unionen og ved at stille oplysninger til rådighed om Unionens udvekslingsprogrammer vedrørende søfartsuddannelsen under fuld overensstemmelse med artikel 166 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Artikel 3

Besøg i medlemsstaterne og inspektioner

1. Agenturet udfører besøg i medlemsstaterne for at varetage de opgaver, det har fået pålagt, og bistå Kommissionen ved opfyldelsen af de forpligtelser, Kommissionen er pålagt i henhold til TEUF, bl.a. ved vurderingen af den faktiske gennemførelse af Unionens lovgivning i overensstemmelse med de metoder, som bestyrelsen har fastlagt.

2. Agenturet oplyser i god tid den berørte medlemsstat om det planlagte besøg, navnene på de bemyndigede tjenestemænd og datoen for besøgets begyndelse og dets forventede varighed. De tjenestemænd ved agenturet, der har til opgave at aflægge disse besøg, udfører denne opgave efter forelæggelse af en skriftlig afgørelse fra agenturets administrerende direktør med en beskrivelse af formålet med besøget.

3. Agenturet udfører inspektioner på Kommissionens vegne i tredjelande som pålagt i bindende EU-retsakter vedrørende organisationer, som Unionen har anerkendt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe (11*) og vedrørende undervisning og attestering af søfarende i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF.

4. Ved afslutningen af hvert besøg eller inspektion udfærdiger agenturet en rapport, som den sender til Kommissionen og den pågældende medlemsstat.

5. Efter behov og under alle omstændigheder når en cyklus af besøg eller inspektioner er afsluttet, analyserer agenturet rapporter fra denne cyklus med henblik på at påpege resultater af horisontal betydning og generelle konklusioner om de iværksatte foranstaltningers effektivitet og omkostningseffektivitet. Agenturet forelægger denne analyse for Kommissionen med henblik på yderligere drøftelser med medlemsstaterne for at drage relevante erfaringer og lette formidlingen af god arbejdspraksis.

(1*) EUT L 129 af 29.4.2004, s. 6.
(2*) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 47.
(3*) EUT L 314 af 1.12.2007, s. 9.
(4*) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 114.
(5*) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 57.
(6*) EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33.
(7*) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 11.
(8*) EUT L 283 af 29.10.2010, s. 1.
(9*) EUT L 164 af 25.6.2008, s. 19.
(10*) EUT L 389 af 30.12.2006, s. 1.
(11*) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 11.«.

2) Artikel 4, stk. 3 og 4, affattes således:

»3. Bestyrelsen vedtager de praktiske bestemmelser for anvendelsen af stk. 1 og 2, herunder, når det er relevant, bestemmelser vedrørende høring af medlemsstaterne, inden offentliggørelsen af oplysninger.

4. Oplysninger, der indsamles og behandles af Kommissionen og agenturet i overensstemmelse med denne forordning, er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (*), og agenturet træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre sikker håndtering og behandling af fortrolige oplysninger.

(*) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.«.

3) Artikel 5, stk. 3 affattes således:

»3. Efter anmodning fra Kommissionen kan bestyrelsen med samtykke fra og i samarbejde med de berørte medlemsstater og med behørigt hensyn til de budgetmæssige følger, herunder ethvert bidrag, som de berørte medlemsstater kan yde, beslutte at oprette regionale centre, som skal varetage nogle af agenturets opgaver på den mest omkostningseffektive og effektive måde. Når bestyrelsen træffer en sådan afgørelse, skal den definere det nøjagtige aktivitetsområde for det regionale center, idet unødige omkostninger undgås, og samarbejdet med eksisterende regionale og nationale netværk fremmes.«.

4) I artikel 10, stk. 2, foretages følgende ændringer:

a) litra b) affattes således:

»b) vedtager en årsberetning om agenturets virksomhed og sender den hvert år senest den 15. juni til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen, Revisionsretten og medlemsstaterne.

Agenturet forelægger hvert år budgetmyndigheden alle oplysninger om resultaterne af evalueringsprocedurerne.«

b) litra c) affattes således:

»c) behandler og godkender inden for rammerne af forberedelsen af arbejdsprogrammet anmodninger om bistand til Kommissionen som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra d), anmodninger fra medlemsstater om teknisk bistand som omhandlet i artikel 2, stk. 3, og anmodninger om teknisk bistand som omhandlet i artikel 2, stk. 5, samt anmodninger om bistand som omhandlet i artikel 2a

ca) behandler og vedtager en flerårig strategi for agenturet, for en periode på fem år, idet Kommissionens skriftlige udtalelse tages i betragtning

cb) behandler og vedtager agenturets flerårige plan for personalepolitikken

cc) overvejer udkast til administrative ordninger, der er omhandlet i artikel 15, stk. 2, litra ba)«

c) litra g) affattes således:

»g) fastlægger en metode for de besøg, der foretages i henhold til artikel 3. I tilfælde af at Kommissionen inden 15 dage fra vedtagelsesdatoen erklærer sig uenig i den vedtagne metode, gennemgår bestyrelsen den på ny og vedtager den, eventuelt med ændringer, ved andenbehandlingen enten med to tredjedeles flertal, inklusive Kommissionens repræsentanter, eller med enstemmighed blandt medlemsstaternes repræsentanter«

d) litra h) affattes således:

»h) udfører sine opgaver i forbindelse med agenturets budget i overensstemmelse med artikel 18, 19 og 21 og overvåger og sikrer en fyldestgørende opfølgning af resultaterne og henstillingerne fra forskellige interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer«

e) litra i) affattes således:

»i) udøver disciplinærmyndighed over den administrerende direktør og de i artikel 16 omhandlede afdelingschefer«

f) litra l) affattes således:

»l) gennemgår den finansielle gennemførelse af den detaljerede plan, jf. dette stykkes litra k), og de budgetmæssige forpligtelser, som er fastsat Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1891/2006 af 18. december 2006 om flerårig finansiering af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds tiltag til bekæmpelse af forurening fra skibe (*).

(*) EUT L 394 af 30.12.2006, s. 1.«.

g) følgende litra tilføjes:

»m) udnævner en observatør blandt sine medlemmer til at følge Kommissionens udvælgelsesprocedure for udnævnelsen af den administrerende direktør.«

5) I artikel 11 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Medlemmerne af bestyrelsen udpeges på grundlag af deres erfaring og ekspertise inden for de i artikel 1 omhandlede områder. Medlemsstaterne og Kommissionen skal hver især tilstræbe en afbalanceret repræsentation af mænd og kvinder i bestyrelsen.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Mandatperioden er fire år. Mandatet kan fornyes.«

6) Artikel 13, stk. 4 affattes således:

»4. Bestyrelsen kan, når det drejer sig om fortrolige spørgsmål eller spørgsmål, der indeholder en interessekonflikt, beslutte at drøfte specifikke punkter på dagsordenen, uden tilstedeværelse af de berørte medlemmer. Nærmere regler for anvendelsen af denne bestemmelse kan fastlægges i forretningsordenen.«

7) I artikel 15 foretages følgende ændringer:

a) i stk. 2, affattes litra a) og b), således:

»a) Den administrerende direktør forbereder agenturets flerårige strategi og forelægger den for bestyrelsen efter høring af Kommissionen og senest otte uger inden det relevante bestyrelsesmøde under hensyn til synspunkter og forslag fremsat af medlemmerne af bestyrelsen.

aa) Den administrerende direktør forbereder agenturets flerårige plan for personalepolitikken og forelægger den for bestyrelsen efter høring af Kommissionen og senest 4 uger inden det relevante bestyrelsesmøde.

ab) Den administrerende direktør forbereder det årlige arbejdsprogram og angiver de menneskelige og finansielle ressourcer, der forventes afsat til hver enkelt aktivitet, og den detaljerede plan for agenturets forureningsberedskab og forureningsbekæmpelsesaktiviteter og forelægger dem for bestyrelsen efter høring af Kommissionen og senest otte uger inden det relevante bestyrelsesmøde under hensyn til synspunkter og forslag fremsat af medlemmer af bestyrelsen. Den administrerende direktør træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen heraf. Den administrerende direktør efterkommer alle anmodninger om bistand fra en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, litra c).

b) Den administrerende direktør træffer afgørelse om besøg og inspektioner som fastsat i artikel 3 efter høring af Kommissionen og i overensstemmelse med den metode, der er fastlagt af bestyrelsen, i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, litra g).

ba) Den administrerende direktør kan indgå i administrative ordninger med andre organer, der arbejder på agenturets aktivitetsområde, forudsat at udkastet til ordning er blevet forelagt bestyrelsen til høring, og forudsat bestyrelsen ikke gør indsigelse inden for fire uger.«

b) Stk. 2, litra d), affattes således:

»d) Den administrerende direktør indfører en effektiv overvågningsordning, således at agenturets resultater kan sammenholdes med dets formål og opgaver i henhold til forordningen. I dette øjemed udarbejder den administrerende direktør efter aftale med Kommissionen og bestyrelsen skræddersyede præstationsindikatorer, der muliggør en effektiv evaluering af de opnåede resultater. Den administrerende direktør sikrer, at agenturets organisationsstruktur jævnligt tilpasses til udviklingen i behovene inden for de disponible finansielle og menneskelige ressourcer. På dette grundlag udarbejder den administrerende direktør hvert år et udkast til en almindelig beretning og forelægger det for bestyrelsen. Beretningen skal indeholde et særligt afsnit om den finansielle gennemførelse af den detaljerede plan for agenturets forureningsberedskab og forureningsbekæmpelsesaktiviteter og gøre status over alle aktioner, der er finansieret i henhold til denne plan. Den administrerende direktør indfører regelmæssige evalueringsprocedurer baseret på anerkendte faglige standarder.«

c) Stk. 2, litra g), udgår.

d) Stk. 3 affattes således:

»3) Den administrerende direktør aflægger, når det er nødvendigt, rapport om udførelsen af sine opgaver til Europa-Parlamentet og Rådet.

Den administrerende direktør forelægger navnlig en oversigt over hidtidige resultater med hensyn til forberedelsen af den flerårige strategi og det årlige arbejdsprogram.«.

8) Artikel 16 affattes således:

»*Artikel 16*

Udnævnelse og afskedigelse af den administrerende direktør og afdelingscheferne

1. Den administrerende direktør udnævnes og afskediges af bestyrelsen. Udnævnelsen sker for en periode på fem år og på grundlag af kvalifikationer og dokumenterede administrative og ledelsesmæssige kvalifikationer samt dokumenteret erfaring på de i artikel 1 nævnte områder efter høring af observatøren som omhandlet i artikel 10. Den administrerende direktør udnævnes ud fra en liste over mindst tre kandidater, som Kommissionen foreslår efter en almindelig udvælgelsesprøve efter offentliggørelse af en indkaldelse af interessetilkendegivelser både i *Den Europæiske Unions Tidende* og andre steder. Den ansøger, bestyrelsen har valgt, kan opfordres til at afgive en udtalelse for Europa-Parlamentets kompetente udvalg og besvare spørgsmål fra udvalgsmedlemmerne. Bestyrelsen behandler afskedigelse efter anmodning fra Kommissionen eller en tredjedel af bestyrelsesmedlemmerne. Bestyrelsen træffer sin beslutning om udnævnelse eller afskedigelse med et flertal på fire femtedele af de stemmeberettigede medlemmer.

2. Bestyrelsen kan efter forslag fra Kommissionen og under hensyn til evalueringsrapporten én gang forlænge den administrerende direktørs mandatperiode med højst fire år. Bestyrelsen træffer sin beslutning med et flertal på fire femtedele af de stemmeberettigede medlemmer. Bestyrelsen underretter Europa-Parlamentet, hvis den har til hensigt at forlænge den administrerende direktørs embedsperiode. Inden for en måned inden forlængelsen af embedsperioden kan den administrerende direktør opfordres til at afgive en udtalelse for Europa-Parlamentets kompetente udvalg og besvare spørgsmål fra udvalgsmedlemmerne. Hvis den administrerende direktørs embedsperiode ikke forlænges, forbliver vedkommende i embedet, indtil efterfølgeren er udnævnt.

3. Den administrerende direktør kan bistås af en eller flere afdelingschefer. Hvis den administrerende direktør er fraværende eller uarbejdsdygtig, træder en af afdelingscheferne i dennes sted.

4. Afdelingscheferne udnævnes på grundlag af kvalifikationer og dokumenterede administrative og ledelsesmæssige færdigheder samt faglige kvalifikationer og erfaring på de områder, der er nævnt i artikel 1. Afdelingscheferne udnævnes eller afskediges af den administrerende direktør, efter at bestyrelsen har afgivet en positiv udtalelse herom.«

9) I artikel 18 foretages følgende ændringer:

a) i stk. 1 affattes litra c) således:

»c) gebyrer og afgifter for publikationer, uddannelse og/eller andre tjenester, som agenturet har leveret.«

b) stk. 3, affattes således:

»3. Den administrerende direktør udarbejder et udkast til overslag over agenturets indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår på grundlag af aktivitetsbaseret budgettering og forelægger det for bestyrelsen sammen med en foreløbig stillingsfortegnelse.«

c) stk. 7 og 8, affattes således:

»7. Kommissionen sender overslaget til Europa-Parlamentet og Rådet (»budgetmyndigheden«), sammen med udkastet til Den Europæiske Unions almindelige budget.

8. På grundlag af overslaget opfører Kommissionen i udkastet til Den Europæiske Unions almindelige budget de overslag, som den finder nødvendige for stillingsfortegnelsen, og det tilskud, der skal ydes over det almindelige budget, som den forelægger for budgetmyndigheden i overensstemmelse med artikel 314 i TEUF sammen med en beskrivelse af og en begrundelse for enhver forskel mellem agenturets overslag over indtægter og det tilskud, der skal ydes over det almindelige budget.«

d) stk. 10, affattes således:

»10. Budgettet vedtages af bestyrelsen. Det bliver endeligt efter den endelige vedtagelse af Den Europæiske Unions almindelige budget. Det ændres tilsvarende, hvis dette bliver relevant, sammen med det årlige arbejdsprogram.«.

10) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

Evaluering

1. Regelmæssigt og mindst hvert femte år sørger bestyrelsen for, at der udarbejdes en uafhængig ekstern evaluering af gennemførelsen af denne forordning. Kommissionen stiller alle oplysninger til rådighed for agenturet, som agenturet finder relevant for denne evaluering.

2. Evalueringen vurderer virkningen af denne forordning og agenturets nytte, relevans, opnåede merværdi, effektivitet og arbejdsmetoder. Evalueringen skal tage hensyn til interessenternes synspunkter både på europæisk og nationalt plan. Den skal navnlig fokusere på det eventuelle behov for at ændre agenturets opgaver. Bestyrelsen præciserer opgaven nærmere efter aftale med Kommissionen og efter høring af de berørte parter.

3. Evalueringen forelægges bestyrelsen, som fremsætter henstillinger til Kommissionen vedrørende ændringer i denne forordning, agenturet og dets arbejdsform. Kommissionen sender resultaterne af evalueringen og henstillingerne til Europa-Parlamentet og Rådet, og de offentliggøres. Hvis det er hensigtsmæssigt, indgår der heri en handlingsplan med en tidsplan.«.

11) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22a

Fremskridtsrapport

Senest den … (*) forelægger Kommissionen under hensyntagen til den i artikel 22 omhandlede evalueringsrapport en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan agenturet har forvaltet de supplerende ansvarsområder, det er tildelt ved denne forordning, med henblik på at fastlægge yderligere effektivitetsforbedringer og, hvis det er nødvendigt, om agenturets målsætninger eller arbejdsopgaver bør udvides yderligere.

(*) Fem år efter datoen for denne forordnings ikrafttræden.«.

12) Artikel 23 udgår.

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i, den […]

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
…	…
Formand	*Formand*

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

Den 28. oktober 2010 forelagde Kommissionen et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. […/…] om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæisk agentur for søfartssikkerhed ([1]).

Rådet (transport, telekommunikation og energi) fik forelagt en fremskridtsrapport om forslaget den 31. marts 2011. Ministrene fik stillet to spørgsmål med henblik på at få udstukket visse retningslinjer for behandlingen af forslaget i Rådets forberedende organer ([2]).

Den 16. juni 2011 vedtog Rådet (transport, telekommunikation og energi) en generel indstilling til forslaget ([3]).

Den 15. december 2011 stemte Europa-Parlamentet om sin førstebehandlingsholdning ([4]).

Efter afstemningen i Europa-Parlamentet fandt der forhandlinger sted mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen med henblik på at nå til enighed om forslaget. Der blev opnået enighed den 12. april 2012, og enigheden blev efterfølgende godkendt af De Faste Repræsentanters Komité den 17. april 2012 og af Europa-Parlamentets Transport- og Turismeudvalg (TRAN) den 24. april 2012.

Under hensyn til ovenstående enighed og efter den juridiske og sproglige gennemgang vedtog Rådet sin førstebehandlingsholdning den 4. oktober 2012 efter den almindelige lovgivningsprocedure i artikel 294 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Rådet har under sit arbejde taget behørigt hensyn til udtalelsen fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([5]). Regionsudvalget har valgt ikke at afgive udtalelse.

II. ANALYSE AF FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNINGEN

1. Generelt

Formålet med den foreslåede forordning er at udvide opgaverne for Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA) for at afspejle nye behov og udviklinger på EU-niveau og på internationalt niveau, navnlig behov, der skyldes vedtagelsen af den »tredje søfartspakke«. Et andet formål er at tilpasse agenturets forvaltningsstruktur, navnlig i lyset af en ekstern evaluering, der blev udarbejdet i 2007.

Selv om Rådet er enigt med Kommissionen i forslagets formål, nemlig at tilpasse EMSA's opgaver og forvaltningsstruktur til nye forhold, indebærer Rådets holdning betydelige tilpasninger af det oprindelige forslag. Navnlig finder Rådet, at Kommissionens forslag ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til behovet for at sikre, at EMSA også fremover koncentrerer sig om sin hovedopgave - søfartssikkerhed. I Rådets øjne er det særlig vigtigt i en tid med begrænsede finansielle og menneskelige ressourcer ikke at sprede disse ressourcer over for mange nye opgaver. EMSA's aktiviteter bør i stedet koncentreres om de områder, hvor agenturet har etableret og anerkendt ekspertise og redskaber. Derfor har Rådet valgt en tilgang, der klart fastsætter agenturets formål. Endvidere er agenturets opgaver opdelt i kerneopgaver og accessoriske opgaver. Accessoriske opgaver skal kun udføres af agenturet efter en grundig undersøgelse af omkostningseffektiviteten.

Denne tilgang indebærer, at Rådets førstebehandlingsholdning ændrer det oprindelige kommissionsforslag betydeligt, idet ordlyden ændres, og flere bestemmelser udgår.

([1]) 15717/10.
([2]) 7644/11.
([3]) 11769/11.
([4]) T7-0581/2011.
([5]) EUT C 107 af 6.4.2011, s. 68.

2. **Rådets holdning til Parlamentets ændringer vedrørende visse nøglespørgsmål**

i) *Agenturets formål*

Parlamentet foreslog, at agenturet yder medlemsstaterne og Kommissionen den nødvendige tekniske og videnskabelige støtte og sagkundskab på højt plan for at bistå dem med at anvende Unionens lovgivning korrekt, med henblik på at garantere et højt, ensartet og effektivt niveau for søfartssikkerhed og søfartssikring under anvendelse af deres eksisterende kapacitet inden for assistance, forebyggelse og bekæmpelse af havforurening, herunder fra offshore-olie- og gasanlæg, og udvikle et europæisk søfartsområde uden barrierer (ændring 29). Disse formål udgør agenturets vigtigste ansvarsområde og bør prioriteres højest (ændring 30).

Rådet bifalder den klare beskrivelse af agenturets formål, som Parlamentet foreslår, samt prioriteringen af opgaverne. I al væsentlighed går begge ændringer i samme retning som Rådets generelle indstilling. Endvidere kan Rådet godt se nytten af at gøre lettelsen af etableringen af et europæisk søfartsområde uden barrierer til et overordnet mål for agenturets aktiviteter, hvor dette er relevant.

Rådet er imidlertid ikke rede til at udvide agenturets opgaver til at omfatte forebyggelse af forurening fra offshore-olie- og gasanlæg (jf. punkt 2, nr. ii), litra c), nedenfor), og denne del af Parlamentets ændring er derfor ikke medtaget i Rådets holdning. Endvidere lægger Rådet vægt på en klarere prioritering af agenturets opgaver, og Rådets holdning skelner derfor mellem kerneopgaver og accessoriske opgaver.

ii) *Agenturets opgaver*

Parlamentet foreslog en række nye opgaver for agenturet, hvoraf de vigtigste vedrører uddannelse af søfarende, bekæmpelse af »ulovlig handel« og piratvirksomhed og bekæmpelse af forurening fra offshore-olie- og gasanlæg.

a) Uddannelse af søfarende

Det oprindelige kommissionsforslag gav ikke EMSA nogen specifikke opgaver for så vidt angår uddannelse af søfarende. Rådet ændrede ikke kommissionsforslaget i så henseende i sin generelle indstilling.

Parlamentet fremsatte imidlertid flere ændringsforslag med henblik på at inddrage agenturet i uddannelsen af søfarende:

— Agenturet bør bistå Kommissionen i udviklingen og implementeringen af en politik for forbedring af kvaliteten af de europæiske søfartsuddannelser og i indsatsen for at gøre søfart til et attraktivt karrierevalg (ændring 35).

— Agenturet bør samarbejde med medlemsstaterne for at indsamle og analysere data om søfarendes kvalifikationer og beskæftigelse for at muliggøre en udveksling af god praksis inden for søfartsuddannelse på europæisk plan (ændring 41), at koordinere søfartsskolernes uddannelsesprogrammer for at sikre deres indbyrdes sammenhæng (ændring 42) og at lette etableringen af et udvekslingssystem efter Erasmusmodellen mellem søfartsskolerne (ændring 43).

— Der bør indsættes en passende betragtning om ovenstående opgaver (ændring 20).

Rådet kan tilslutte sig Parlamentets synspunkt om, at EMSA kunne spille en rolle med hensyn til spørgsmål vedrørende uddannelse af søfarende, men dette bør ikke indgå i agenturets kerneopgaver, bortset fra hvor der er tale om statistikker, og det bør ske med fuld respekt for, at ansvaret for undervisningsindholdet og tilrettelæggelsen af erhvervsuddannelserne ligger hos medlemsstaterne (artikel 166 i TEUF). Dette afspejles i Rådets holdning på følgende måde:

— Som en kerneopgave skal agenturet fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og Kommissionen ved at indsamle og analysere data om søfarende, der skal gives og anvendes i overensstemmelse med direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveauet for søfartserhverv [1] (artikel 2, stk. 4, litra e)).

— Som en accessorisk opgave skal agenturet bistå Kommissionen og medlemsstaterne ved at lette frivillig udveksling af bedste praksis inden for søfartsuddannelsen i Unionen og ved at stille oplysninger til rådighed om Unionens udvekslingsprogrammer vedrørende søfartsuddannelsen under fuld overensstemmelse med artikel 166 i TEUF (artikel 2a, stk. 3, litra c)). Denne bestemmelse forklares yderligere i betragtning 31.

b) Piratvirksomhed

Ligesom i forbindelse med uddannelse af søfarende fastsatte Kommissionen heller ikke, at EMSA skulle spille en rolle med hensyn til at bekæmpe piratvirksomhed eller andre ulovlige handlinger rettet mod søtransporten. Rådet ændrede ikke kommissionsforslaget i så henseende i sin generelle indstilling.

Parlamentet derimod mente, at bekæmpelse af piratvirksomhed og »ulovlig handel« bør være en kerneopgave for agenturet. Parlamentet foretog tre ændringer med dette formål:

— Agenturets dataovervågning og -indsamling bør også samle grundlæggende oplysninger om f.eks. piratvirksomhed (ændring 21).

— Agenturet bør give Unionens flådestyrke (operation Atalanta) præcise oplysninger om positionen for fartøjer under EU-flag, som sejler igennem visse risikofyldte farvande (ændring 22).

— Agenturet bør støtte Kommissionens og medlemsstaternes foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig handel og piratvirksomhed (ændring 45).

Rådet er bekendt med den øgede trussel fra piratvirksomhed og andre ulovlige handlinger rettet mod søtransporten, og agenturet råder over visse data, der kan være nyttige i denne sammenhæng. Rådets holdning afspejler dette ved blandt agenturets kerneopgaver at medtage tilvejebringelse for kompetente nationale myndigheder og relevante EU-organer af relevante data om fartøjers position og jordobservationsdata for at fremme foranstaltninger over for trusler om piratangreb og forsætlige ulovlige handlinger. Det skal bemærkes, at data kun bør gives efter anmodning med forbehold af national ret og EU-ret og med forbehold af gældende databeskyttelsesregler og i overensstemmelse med administrative procedurer, der fastsættes af bestyrelsen eller, i visse tilfælde, Styringsgruppen på Højt Plan, jf. direktiv 2002/59/EF om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet [2] (artikel 2, stk. 4, litra b)). Udlevering af data om identifikation og sporing af skibe på lang afstand (LRIT-data) vil også være betinget af samtykke fra den berørte flagstat (sidste punktum i artikel 2, stk. 4, litra b)). Rådet finder det særlig vigtigt at anvende udtrykket »forsætlige ulovlige handlinger«, der er veletableret og defineret i EU-retten og folkeretten. Endvidere henviser Rådets holdning særligt til databeskyttelse og indfører derfor visse ændringer i artikel 4 om sikker håndtering og behandling af fortrolige oplysninger, som hverken Kommissionen eller Parlamentet har nævnt.

Endelig indeholder betragtning 32 yderligere elementer til fortolkningen af ovennævnte bestemmelser.

[1] EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33.
[2] EFT L 208 af 5.8.2002, s. 10.

c) Forurening fra offshore-olie- og gasanlæg

Kommissionens oprindelige forslag tildelte EMSA en begrænset rolle i analysen af sikkerheden ved mobile offshore-gas- og olieanlæg. I sin generelle indstilling gjorde Rådet dette til en accessorisk opgave, der bestod i at bistå Kommissionen med at behandle kravene fra IMO og samle grundlæggende oplysninger om potentielle trusler for søtransporten og havmiljøet. Rådet præciserede, at denne bistand ikke skulle omfatte nogen inspektionsaktiviteter eller aktiviteter specifikt knyttet til udforskning eller udnyttelse af mineralressourcer.

Parlamentet derimod vedtog en lang række ændringer om en sådan forureningsforebyggelse. Navnlig foreslog det:

— at lade ordene »fra skibe« udgå, hvor forslaget henviser til forebyggelse af forurening (ændring 29, 30, 71 og 73)

— at lade ordet »mobile« udgå, hvor forslaget henviser til sikkerheden ved offshore-gas- og olieanlæg (ændring 14 og 33)

— at henvise til værdien af agenturets ekspertise med hensyn til udvikling af vejledninger vedrørende licensudstedelse til offshore-efterforskning og -produktion af olie og gas (ændring 24)

— at gøre forebyggelse og bekæmpelse af havforurening, herunder fra offshore-olie- og gasanlæg, til ét af agenturets formål (ændring 29)

— at lade agenturet yde bistand i forbindelse med licensudstedelse til offshore-efterforskning og -produktion af olie og gas (ændring 37)

— at lade EMSA bistå medlemsstaterne i forbindelse med efterforskningen af ulykker, der vedrører maritime anlæg (på kysten eller offshore), herunder ulykker, der berører olie- og gasanlæg (ændring 47)

— at lade EMSA lette samarbejdet med hensyn til vurderingen af medlemsstaternes beredskabsplaner og nødberedskab for så vidt angår offshore-olie- og gasanlæg (ændring 49)

— at lade EMSA lette samarbejdet med hensyn til at sikre et uafhængigt tredjepartstilsyn med de maritime aspekter af sikkerhed, forebyggelse, miljøbeskyttelse og beredskabsplaner (ændring 50).

I overensstemmelse med Kommissionens forslag anser Rådet det for muligt og hensigtsmæssigt at tildele EMSA en rolle i bekæmpelsen af havforurening fra offshoreanlæg. Agenturet har indsatskapacitet til at gennemføre oprydningsoperationer efter et olieudslip, uanset om forureningen er forårsaget af et skib eller et offshoreanlæg. Endvidere råder det over den nødvendige ekspertise til at bistå medlemsstater, der er ramt af forurening forårsaget af andre farlige og giftige stoffer. Rådet finder imidlertid, at det er for tidligt at give agenturet en øget rolle med hensyn til forebyggelse af forurening fra offshore-olie- og gasanlæg. Som anført ovenfor bør EMSA koncentrere sig om aktiviteter på de områder, hvor det har etableret og anerkendt ekspertise og redskaber. Derfor medtager Rådets holdning ikke Parlamentets ændringer vedrørende dette spørgsmål.

Ikke desto mindre er der taget hensyn til en række af Parlamentets anliggender i Rådets holdning. Navnlig indfører Rådet en ny og bredere opfattelse af havforurening, der omfatter ikke blot olie, men også andre farlige og giftige stoffer (betragtning 3). Agenturets kerneopgaver skal omfatte anvendelsen af dets CleanSeaNet-tjeneste til at overvåge omfanget og miljøpåvirkningen af olieforurening til søs forårsaget af olie- og gasanlæg (artikel 2, stk. 4, litra g), og betragtning 22), hvilket ligeledes er i overensstemmelse med Parlamentets ændring 15 og 48. Som en accessorisk opgave kan agenturet, hvor dette er relevant, bistå Kommissionen med at behandle kravene fra IMO og samle grundlæggende oplysninger om potentielle trusler for søtransporten og havmiljøet (artikel 2a, stk. 2, litra e)).

Endelig opfordres Kommissionen til inden for rammerne af en fremskridtsrapport og under hensyn til agenturets etablerede og anerkendte ekspertise og redskaber at undersøge agenturets potentielle bidrag til gennemførelsen af en fremtidig lovgivningsmæssig retsakt om sikkerheden i forbindelse med offshore-olie- og gasprospektering, -efterforskning og -produktion med hensyn til forebyggelse af forurening fra offshore-olie- og gasanlæg (betragtning 44).

d) Andre nye opgaver til agenturet

Rådet har, med en række mindre ændringer, taget hensyn til Parlamentets ændring 38, hvorefter agenturet får til opgave efter anmodning fra en medlemsstat at tilvejebringe relevante oplysninger fra EMSA-inspektioner *af anerkendte organisationer* med henblik på at støtte kontrollen med de anerkendte organisationer, som udfører certificeringsopgaver på medlemsstaternes vegne, jf. artikel 9 i direktiv 2009/15/EF om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed ([1]), uden at dette berører flagstatens rettigheder og forpligtelser (artikel 2, stk. 3, litra c)). Rådet finder, at en sådan informationsudveksling med agenturet kan have merværdi for den anmodende medlemsstat.

Parlamentet fremsatte en række ændringsforslag vedrørende etableringen af et *europæisk søtransportområde uden barrierer* og snævert hermed forbundne spørgsmål såsom e-maritime og »Blue Belt«-projektet (ændring 12, 16, 17, 19, 27, 29 og 33).

Parlamentet foreslog, at agenturet skulle bistå Kommissionen i udviklingen og gennemførelsen af »Blue Belt«-projektet (ændring 16, 17 og 33). Rådet havde allerede indarbejdet en tilsvarende bestemmelse i sin generelle indstilling, men som en accessorisk opgave. »Blue Belt«-konceptet indgår således i de accessoriske opgaver i artikel 2a, stk. 3, litra a), blandt de politikker og projekter, der støtter etableringen af et europæisk søtransportområde uden barrierer.

Ud over at være opregnet under agenturets formål (artikel 1, stk. 3) er det europæiske søtransportområde uden barrierer også nævnt i Rådets holdning i artikel 2a, stk. 3, litra a), og betragtning 15, 17, 28 og 45. Rådet betragter direktiv 2010/65/EU om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til eller afgår fra havne i medlemsstaterne ([2]), som særlig vigtigt med hensyn til at opnå et europæisk søtransportområde uden barrierer, og agenturet skal derfor som en af sine kerneopgaver lette samarbejdet mellem medlemsstaterne og Kommissionen ved at lette den elektroniske dataoverførsel via SafeSeaNet og ved at støtte udviklingen af det enstrengede system (artikel 2, stk. 4, litra i)). Agenturet skal også støtte medlemsstaterne med gennemførelsen af dette direktiv (betragtning 15).

Til forskel fra Kommissionens forslag og Rådets generelle indstilling foreslog Parlamentet, at agenturet ikke skulle være involveret i opgaver vedrørende *indre vandveje*. Rådet finder imidlertid, at det kan være hensigtsmæssigt at give agenturet begrænsede, veldefinerede accessoriske opgaver med hensyn til at give relevante oplysninger med hensyn til klassifikationsselskaber for fartøjer på indre vandveje (artikel 2a, stk. 2, litra f), og betragtning 25) og med hensyn til at undersøge muligheden for at udveksle oplysninger mellem systemet for flodinformationstjenester og søtransportinformationssystemer (artikel 2a, stk. 3, litra b), og betragtning 26). Derfor medtager Rådets holdning ikke denne del af Parlamentets ændring 33.

([1]) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 47.
([2]) EUT L 283 af 29.10.2010, s. 1.

iii) *Agenturets forvaltningsstruktur*

Ét af hovedformålene med kommissionsforslaget om ændring af EMSA-forordningen er at tilpasse agenturets forvaltningsstruktur.

Rådet kan overordnet tilslutte sig formålet med Kommissionens forslag, nemlig at tilpasse forvaltningsstrukturen i overensstemmelse med resultaterne og henstillingerne i den eksterne evaluering fra juni 2008. Rådet er imidlertid ikke enigt i samtlige aspekter af kommissionsforslaget vedrørende dette spørgsmål. Endvidere har Parlamentet foretaget en lang række ændringer.

Institutionerne er frem for alt uenige om beslutningsproceduren for besøg i medlemsstaterne og inspektioner i tredjelande, bestemmelser om kønsbalance, visse bestemmelser om medlemmerne af bestyrelsen (om interessekonflikter og mandatperioden) samt proceduren for udnævnelsen af den administrerende direktør og varigheden af dennes mandatperiode.

a) Besøg og inspektioner

Kommissionen foreslog, at inspektionspolitikken skulle fastlægges ved en gennemførelsesretsakt og ikke ved bestyrelsens afgørelse, som tilfældet er nu. Vedrørende dette spørgsmål fremsatte Parlamentet en række ændringsforslag, hvorefter inspektionspolitikken skulle fastlægges ved delegeret retsakt (ændring 25, 26, 55, 81, 82 og 83).

Efter Rådets opfattelse er ingen af disse valgmuligheder brugbare. Det nuværende system fungerer godt, og bestyrelsen er det organ, der er bedst egnet til at træffe afgørelse om metoden for besøg. Rådet har dog indført en yderligere sikkerhedsforanstaltning i tilfælde af, at Kommissionen er uenig i den metode, bestyrelsen har bestemt sig for. I så fald skal bestyrelsen gennemgå og vedtage den eventuelt ændrede afgørelse på ny ved andenbehandling enten med to tredjedeles flertal, inklusive Kommissionens repræsentanter, eller med enstemmighed blandt medlemsstaternes repræsentanter (artikel 3 sammenholdt med artikel 10, stk. 2, litra g), og betragtning 39).

Hvad angår de øvrige ændringer, Parlamentet har foreslået i denne forbindelse, finder Rådet det ikke hensigtsmæssigt at inddrage agenturet i på Kommissionens anmodning at gennemgå miljøkonsekvensvurderinger og udføre inspektioner i medlemsstaterne (ændring 54). Hvad angår ændring 56 er Rådet enigt i, at de iværksatte foranstaltningers omkostningseffektivitet er et vigtigt aspekt ved de generelle konklusioner vedrørende en cyklus af besøg eller inspektioner, men finder ikke, at det er nødvendigt at indarbejde bestemmelser om offentliggørelse af rapporter om besøg, eftersom sådanne bestemmelser om informationer til offentligheden allerede findes andetsteds i forordningen (jf. artikel 4, stk. 2, i den gældende forordning).

b) Kønsbalance

Kommissionens forslag omfattede ikke særlige bestemmelser om kønsbalance. I sin generelle indstilling var Rådet omhyggeligt med at anvende kønsneutralt sprog, når der blev henvist til den administrerende direktør (i overensstemmelse med den gældende forordning). Parlamentet stillede imidlertid en række ændringsforslag med det formål at sikre en afbalanceret repræsentation af kønnene i bestyrelsen og i forbindelse med valget af formanden og næstformanden samt repræsentanter for tredjelande (ændring 8, 88 og 90).

Rådet er naturligvis enigt i princippet om kønsbalance. Ikke desto mindre kan det i praksis vise sig at være vanskeligt at sikre fuldstændig kønsbalance i bestyrelsen, navnlig for mindre søfartsmyndigheders vedkommende. Hvad angår repræsentanter for tredjelande kan Unionen ikke diktere vilkårene for udpegelse af disse repræsentanter.

Rådet har imidlertid indsat en bestemmelse i artikel 11, stk. 1, om, at medlemsstaterne og Kommissionen hver især skal tilstræbe en afbalanceret repræsentation af mænd og kvinder i bestyrelsen. Dertil kommer, at betragtning 9 indeholder en henstilling om i forbindelse med udnævnelsen af medlemmerne af bestyrelsen, valget af formanden og næstformanden for bestyrelsen, og udnævnelsen af afdelingscheferne fuldt ud at tage hensyn til vigtigheden af at sikre en afbalanceret repræsentation af kønnene.

c) Bestemmelser om medlemmerne af bestyrelsen

Kommissionen foreslog hverken særlige regler om mulige interessekonflikter i relation til medlemmerne af bestyrelsen eller ændringer af den nuværende mandatperiode (fem år, fornyelse én gang). Rådet foreslog ingen ændringer af kommissionsforslaget i så henseende i sin generelle indstilling.

Parlamentet foreslog at indsætte en særlig bestemmelse om interessekonflikter, i henhold til hvilken bestyrelsesmedlemmer skal afgive en skriftlig erklæring, hvori de oplyser om enhver direkte eller indirekte interesse, der kan anses for at berøre deres uafhængighed. De ville også skulle afstå fra at deltage i afstemningen om de pågældende punkter (ændring 62). Parlamentet foreslog ligeledes at afkorte mandatperioden til fire år, med mulighed for fornyelse én gang (ændring 63).

Den gældende forordning indeholder allerede en bestemmelse om interessekonflikt for de medlemmer, der er udpeget som sagkyndige fra de berørte sektorer (artikel 13, stk. 4). Rådet finder det derfor mere hensigtsmæssigt og enklere at ændre den eksisterende bestemmelse og lade den finde anvendelse på alle bestyrelsesmedlemmer.

Hvad angår bestyrelsesmedlemmernes mandatperiode afkorter Rådets førstebehandlingsholdning denne til fire år, men med mulighed for fornyelse mere end én gang for at tage højde for eventuelle vanskeligheder, visse søfartsmyndigheder kan have med at finde egnede kandidater (artikel 11, stk. 3).

d) Procedure for udnævnelse af den administrerende direktør

I øjeblikket udnævnes den administrerende direktør af bestyrelsen, og Kommissionen har ret til at foreslå kandidater.

Kommissionen foreslog, at den skulle have eneret til at foreslå kandidater. Den administrerende direktør skulle udpeges for fem år ad gangen med mulighed for forlængelse med højst tre år. Inden udnævnelsen skulle den valgte kandidat desuden kunne opfordres til at afgive en udtalelse for Parlamentets kompetente udvalg og besvare spørgsmål fra udvalgsmedlemmerne.

I sin generelle indstilling accepterede Rådet den foreslåede varighed af mandatperioden (fem + tre år). Rådet finder imidlertid, at mandatperioden kun bør kunne fornyes én gang. Endvidere var Rådet ikke enigt med Kommissionen, hvad angår inddragelsen af parlamentsudvalget inden udnævnelsen af den valgte kandidat. Endelig kunne Rådet godkende, at Kommissionen får eneret til at foreslå kandidater, men har indført en række sikkerhedsforanstaltninger for at sikre en åben, retfærdig og gennemsigtig udvælgelsesprocedure. Dette indebar, at Kommissionen skal foreslå mindst tre kandidater (artikel 16, stk. 1) og udnævne en observatør blandt sine medlemmer til at følge Kommissionens udvælgelsesprocedure (artikel 10, stk. 2, litra m)). Betragtning 42 indeholder flere oplysninger om, hvordan disse bestemmelser skal fortolkes, herunder en henvisning til beskyttelse af personoplysninger.

Parlamentet ændrede Kommissionens forslag ved at øge den periode, mandatperioden kan forlænges med, til fem år (ændring 72). Endvidere foreslog det, at parlamentsudvalget skulle inddrages mere i udvælgelsesproceduren ved at afgive en udtalelse om den udvalgte kandidat, som skulle tages i betragtning før udnævnelsen (ændring 71) og genudnævnelsen (ændring 72).

Rådets førstebehandlingsholdning fastsætter den eventuelle forlængelsesperiode til højst fire år. Den giver også Parlamentet ret til at indbyde den udvalgte kandidat til en udveksling af synspunkter. Rådet finder det dog ikke hensigtsmæssigt at inddrage Parlamentet eller Rådet i udvælgelsesproceduren, der bør være forbeholdt Kommissionen og agenturets bestyrelsesmedlemmer.

3. **Andre ændringer, der er vedtaget af Europa-Parlamentet**

Rådets holdning til andre af Parlamentets ændringer, der ikke er nævnt i det foregående, er anført nedenfor:

— Henvisning til ulykkerne med olietankerne Erika og Prestige (ændring 1 og 2): Rådets holdning indeholder en let omredigeret version af disse ændringer i betragtning 1 og 2.

— Anførelse af ændringer af agenturets kompetenceområde blandt henstillingerne i den eksterne evaluering (ændring 3): Rådets holdning tager hensyn til denne ændring i betragtning 4.

— Henvisning til agenturets hovedopgaver, Unionens budgetbegrænsninger og undgåelse af overlapninger i forbindelse med begrundelsen for agenturets nye opgaver (ændring 4): Rådets holdning tager, med mindre ændringer, hensyn til denne ændring i betragtning 5.

— Omfordelingen af agenturets personale bør koordineres med agenturer i medlemsstaterne (ændring 5), mens agenturets nye opgaver kræver, at dets ressourcer forøges (ændring 7): Rådets holdning tager ikke hensyn til disse to ændringer.

— Visse opgaver kan håndteres mere effektivt på europæisk plan (ændring 6): Rådets holdning tager, med mindre ændringer, hensyn til denne ændring i betragtning 7.

— Agenturet bør fremme Unionens søfartssikkerhedspolitik ved hjælp af teknisk og videnskabeligt samarbejde med tredjelande (ændring 9): Rådets holdning tager, med mindre ændringer, hensyn til denne ændring i betragtning 12.

— Agenturet bør bidrage med supplerende og omkostningseffektive foranstaltninger til støtte for bekæmpelsen af havforurening, herunder forurening fra offshore-olie- og gasanlæg (ændring 10): Indholdsmæssigt er denne ændring gengivet i betragtning 21.

— Agenturets opgaver bør beskrives klart og præcist, og dobbeltarbejde bør undgås (ændring 11): Rådets holdning tager hensyn til kernen i denne ændring i betragtning 6.

— Henvisning til effektiviteten af håndhævelser og sanktioner i henhold til direktiv 2005/35/EF ([1]) om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner for overtrædelser (ændring 13): Rådets holdning indeholder en opfordring til Kommissionen i betragtning 19 om at give oplysninger om effektiviteten af og sammenhængen i håndhævelsen af dette direktiv.

— Der bør skabes synergier mellem myndigheder, herunder kystvagter, for at bidrage til indførelsen af et fælles europæisk havområde (ændring 18): Rådets holdning indeholder en opfordring til Kommissionen i betragtning 30 om, under strenge betingelser, at udarbejde en feasibilityundersøgelse om mulighederne for at styrke koordineringen af og samarbejdet mellem de forskellige kystvagtfunktioner.

— Agenturet og Parisaftalememorandummet om havnestatskontrol bør have et tæt samarbejde (ændring 23): Rådets holdning indeholder flere henvisninger til Parisaftalememorandummet om havnestatskontrol, herunder om tæt samarbejde for at maksimere effektiviteten (betragtning 33 og 38, artikel 2, stk. 4, litra h), og artikel 2, stk. 5).

([1]) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 11.

— Henvisning til finansforordningen (ændring 28): Rådets holdning tager, med mindre ændringer, hensyn til denne ændring i betragtning 46.

— Teknisk bistand til Kommissionen vedrørende havnesikkerhed (ændring 31): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring.

— Bistand til Kommissionen med hensyn til at ajourføre og udvikle de nødvendige bestemmelser med henblik på deltagelse i arbejdet i visse internationale og regionale organisationer (ændring 32): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring. Efter Rådets opfattelse bør agenturets rolle med hensyn til at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne og Kommissionen på dette område begrænses til teknisk bistand (artikel 2, stk. 4, litra h), og betragtning 34 og 35).

— Udveksling af oplysninger med Kommissionen om alle andre politikker, som kan være hensigtsmæssige i betragtning af agenturets kompetenceområder og ekspertise (ændring 34): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring. I praksis er den imidlertid dækket af artikel 2, stk. 2, litra d), men formuleret mere præcist.

— Analyse af forskningsprojekter (ændring 36): Rådets holdning tager hensyn til kernen i denne ændring (artikel 2, stk. 2, litra c)).

— Bistand til Kommissionen med gennemførelsen af visse opgaver, der nævnes i forordning (EF) nr. 391/2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe [1] (ændring 39): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring.

— Støtte til forureningsbekæmpelse ved at stille egnede tekniske ressourcer til rådighed (ændring 40): Rådets holdning tager hensyn til kernen i denne ændring, men med en mere præcis formulering (artikel 2, stk. 3, litra d)).

— Ydelse af teknisk ekspertise inden for skibsbygning og andre relevante aktiviteter med tilknytning til skibstrafik med henblik på at udbrede anvendelsen af miljøvenlige teknologier og opnå et højt sikringsniveau (ændring 44): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring som sådan, men betragtning 24 indeholder en henvisning til mere miljøvenlig søtransport generelt.

— Udvikling og iværksættelse af en makroregional EU-politik (ændring 46): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring.

— Mulighed for Kommissionen og medlemsstaterne at evaluere eksisterende foranstaltningers effektivitet i kraft af statistikker, oplysninger og data (ændring 51): Rådets holdning tager hensyn til denne ændring i artikel 2, stk. 4, litra d).

— Årlig oversigt over hændelser til søs (ændring 91): Kernen i denne ændring er medtaget i Rådets holdning (artikel 2, stk. 4, litra c) om efterforskning af ulykker og hændelser til søs).

— Teknisk bistand til partnerlande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, når og hvis det er relevant (ændring 53): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring, men ordlyden af artikel 2, stk. 5, svarer i meget høj grad til Parlamentets forslag.

— Yderligere betingelser for oprettelse af regionale centre (ændring 57): Rådets holdning tager med mindre ændringer hensyn til denne ændring (artikel 5, stk. 3).

[1] EUT L 131 af 28.5.2009, s. 11.

— Flere ændringer om tilpasning af budgetprocedurerne til ændringer i de relevante retsakter (ændring 58, 60 og 68, første del, ændring 70, 74, 75 og 76): Rådets holdning tager hensyn til samtlige disse ændringer.

— Hensyntagen til Parlamentets udtalelse, når agenturets bestyrelse vedtager den flerårige strategi (ændring 59), høring af det kompetente parlamentsudvalg, når den administrerende direktør forbereder den flerårige strategi (ændring 66) og den flerårige plan for personalepolitikken (ændring 67), samt udveksling af synspunkter med det kompetente parlamentsudvalg om det årlige arbejdsprogram (ændring 68, anden del): Rådets holdning tager ikke hensyn til disse ændringer, men henviser specifikt til, at Kommissionens skriftlige udtalelse skal tages i betragtning (artikel 10, stk. 2, litra ca)), eller at Kommissionen skal høres om disse dokumenter (artikel 15, stk. 2, litra a) og aa)). Endvidere skal den administrerende direktør aflægge rapport til Parlamentet og Rådet, navnlig om de hidtidige resultater med hensyn til forberedelsen af den flerårige strategi og det årlige arbejdsprogram (artikel 15, stk. 3).

— Specificering af bestyrelsesmedlemmernes erfaring og ekspertise (ændring 61): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring, men forenkler teksten ved generelt at henvise til erfaring og ekspertise inden for de områder, der omtales i artikel 1, dvs. agenturets formål.

— Bestemmelser om Kommissionens stemmeandel i bestyrelsen (ændring 64 og 65): Rådets holdning tager ikke hensyn til disse ændringer.

— Elementer, der skal indgå i den eksterne evaluering af agenturet (ændring 77 og 78): Rådets holdning tager med mindre ændringer hensyn til disse ændringer (artikel 22).

— Feasibilityundersøgelse om et system til koordinering af de nationale kystvagttjenester (ændring 79): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring i de dispositive bestemmelser, men betragtning 30 indeholder en henvisning til en sådan feasibilityundersøgelse.

— Fremskridtsrapport om de effektivitetsmæssige gevinster, der er opnået gennem en forbedret integration af EMSA og Parismemorandummet om havnestatskontrol og om medlemsstaternes håndhævelse af direktiv 2005/35/EF (ændring 80): Rådets holdning tager ikke hensyn til denne ændring i de dispositive bestemmelser. Som anført ovenfor indeholder den imidlertid flere henvisninger til Parismemorandummet om havnestatskontrol (betragtning 33 og 38, artikel 2, stk. 4, litra h), og artikel 2, stk. 5), og der henvises i betragtning 19 til en kommissionsrapport om håndhævelsen af direktiv 2005/35/EF.

III. KONKLUSION

Rådet har i sin førstebehandlingsholdning fuldt ud taget hensyn til Kommissionens forslag og Europa-Parlamentets førstebehandlingsholdning. Med hensyn til Europa-Parlamentets ændringer bemærker Rådet, at en lang række ændringer allerede er medtaget i dets førstebehandlingsholdning – fuldt ud, delvist eller indholdsmæssigt.

RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING (EU) Nr. 11/2012

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande

Vedtaget af Rådet den 4. oktober 2012

(2012/C 352 E/02)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure [1], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Efter Lissabontraktatens ikrafttræden er direkte udenlandske investeringer optaget på listen over områder, der hører ind under den fælles handelspolitik. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra e), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»TEUF«) har Unionen enekompetence med hensyn til den fælles handelspolitik. Det er således kun Unionen, der kan lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter på dette område. Medlemsstaterne har kun beføjelse hertil efter bemyndigelse fra Unionen, jf. artikel 2, stk. 1, i TEUF.

(2) Dertil kommer, at der i tredje del, afsnit IV, kapitel 4, i TEUF fastlægges fælles regler for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjelande, herunder kapitalbevægelser, der omfatter investeringer. Disse regler kan blive berørt af internationale aftaler om udenlandske investeringer, som er indgået af medlemsstaterne.

(3) Denne forordning berører ikke kompetencefordelingen mellem Unionen og dens medlemsstater i overensstemmelse med TEUF.

(4) På tidspunktet for Lissabontraktatens ikrafttræden fandtes der et betydeligt antal bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande. TEUF indeholder ikke nogen udtrykkelig overgangsordning for sådanne aftaler, som nu falder ind under Unionens enekompetence. Desuden kan nogle af disse aftaler indeholde bestemmelser, der berører de fælles regler om kapitalbevægelser i tredje del, afsnit IV, kapitel 4, i TEUF.

(5) Selv om bilaterale investeringsaftaler forbliver bindende for medlemsstaterne i henhold til folkeretten og gradvis vil blive erstattet af EU-aftaler om samme genstand, kræver betingelserne for deres fortsatte eksistens og deres relation til Unionens investeringspolitik, en hensigtsmæssig forvaltning. Denne relation vil udvikle sig yderligere, efterhånden som Unionen udøver sin kompetence.

(6) Bilaterale investeringsaftaler, der præciserer og garanterer investeringsbetingelserne, bør af hensyn til EU-investorer og deres investeringer i tredjelande og til medlemsstater, der er værtslande for udenlandske investorer og investeringer, opretholdes og gradvis erstattes af EU-investeringsaftaler med høje standarder for investeringsbeskyttelse.

(7) Denne forordning bør behandle medlemsstaternes bilaterale investeringsaftalers status i henhold til EU-retten, når de er undertegnet inden den 1. december 2009. Disse aftaler kan opretholdes eller træde i kraft i overensstemmelse med denne forordning.

(8) Denne forordning bør også fastsætte de betingelser, hvorunder medlemsstaterne har beføjelse til at indgå og/eller opretholde bilaterale investeringsaftaler undertegnet i perioden mellem den 1. december 2009 og … (*).

(9) Endvidere bør denne forordning fastsætte de betingelser, hvorunder medlemsstaterne har beføjelse til at ændre eller indgå bilaterale investeringsaftaler med tredjelande efter … (*).

(10) Opretholder medlemsstaterne bilaterale investeringsaftaler med tredjelande i henhold til denne forordning, eller er der givet tilladelse til at indlede forhandlinger om eller indgå sådanne aftaler, bør dette ikke forhindre forhandlingen eller indgåelsen af EU-investeringsaftaler.

(11) Medlemsstaterne er forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at fjerne eventuelle uoverensstemmelser i forhold til EU-retten, som findes i bilaterale investeringsaftaler, der er indgået mellem medlemsstaterne og tredjelande. Gennemførelsen af denne forordning berører ikke anvendelsen af artikel 258 i TEUF med hensyn til medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser i henhold til EU-retten.

[1] Europa-Parlamentets holdning af 10. maj 2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 4. oktober 2012. Europa-Parlamentets holdning af … (endnu ikke offentliggjort i EUT).

(*) Datoen for denne forordnings ikrafttræden.

(12) Den tilladelse til at ændre eller indgå bilaterale investeringsaftaler, som er fastsat i denne forordning, bør bl.a. give medlemsstaterne mulighed for at behandle eventuelle uoverensstemmelser mellem deres bilaterale investeringsaftaler og EU-retten, ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem Unionen og dens medlemsstater, og som behandles i denne forordning.

(13) Kommissionen bør forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning. Rapporten bør bl.a. gennemgå behovet for den fortsatte anvendelse af kapitel III i denne forordning. Hvis det i rapporten anbefales ikke at fortsætte anvendelsen af bestemmelserne i kapitel III, eller hvis det foreslås at ændre disse bestemmelser, kan den, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af et lovgivningsmæssigt forslag.

(14) Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør sikre, at enhver oplysning, der er angivet som værende fortrolig, behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter ([1]).

(15) Investeringsaftaler mellem medlemsstaterne bør ikke være omfattet af denne forordning.

(16) Det er nødvendigt at fastsætte visse ordninger for at sikre, at de bilaterale investeringsaftaler, der opretholdes i henhold til denne forordning, forbliver operationelle, herunder for så vidt angår tvistbilæggelse, og samtidig respekterer Unionens enekompetence.

(17) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ([2]).

(18) Specifikt bør disse beføjelser tillægges Kommissionen, eftersom procedurerne i artikel 9, 11 og 12 giver medlemsstaterne beføjelse til at handle på områder, der er omfattet af Unionens enekompetence, og afgørelser herom skal træffes på EU-niveau.

(19) Rådgivningsproceduren bør anvendes i forbindelse med vedtagelsen af tilladelser i henhold til artikel 9, 11 og 12, eftersom disse tilladelser gives på grundlag af klart definerede kriterier, der er fastsat i denne forordning –

([1]) EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.
([2]) EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Med forbehold af den ved TEUF fastsatte kompetencefordeling behandler denne forordning medlemsstaternes bilaterale investeringsaftalers status i henhold til EU-retten og fastsætter betingelserne og procedurerne for medlemsstaternes tilladelse til at ændre eller indgå bilaterale investeringsaftaler.

2. I denne forordning forstås ved »bilateral investeringsaftale« en hvilken som helst aftale med et tredjeland, der indeholder bestemmelser om investeringsbeskyttelse. Denne forordning dækker kun de bestemmelser i bilaterale investeringsaftaler, der vedrører investeringsbeskyttelse.

KAPITEL II

OPRETHOLDELSE AF EKSISTERENDE BILATERALE TILLADELSE TIL AT ÆNDRE ELLER INDGÅ EN BILATERAL INVESTERINGSAFTALER

Artikel 2

Meddelelse til Kommissionen

Medlemsstaterne underretter senest … (*) eller senest 30 dage efter datoen for deres tiltrædelse af Unionen, Kommissionen om alle bilaterale investeringsaftaler med tredjelande undertegnet inden den 1. december 2009 eller inden datoen for deres tiltrædelse, afhængigt af hvilken af disse datoer der er den seneste, som de enten ønsker at opretholde eller lade træde i kraft i henhold til dette kapitel. Meddelelsen skal indeholde en kopi af de pågældende bilaterale investeringsaftaler. Medlemsstaterne giver også Kommissionen meddelelse om enhver efterfølgende ændring i disse aftalers status.

Artikel 3

Opretholdelse

Med forbehold af medlemsstaternes andre forpligtelser i henhold til EU-retten kan bilaterale investeringsaftaler, der er meddelt i henhold til artikel 2, opretholdes eller træde i kraft i overensstemmelse med TEUF og denne forordning, indtil en bilateral investeringsaftale mellem Unionen og det samme tredjeland træder i kraft.

Artikel 4

Offentliggørelse

1. Hver 12. måned offentliggør Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de bilaterale investeringsaftaler, der er meddelt i henhold til artikel 2, artikel 11, stk. 7, eller artikel 12, stk. 6.

(*) 30 dage efter datoen for denne forordnings ikrafttræden.

2. Den første offentliggørelse af listen over bilaterale investeringsaftaler, jf. denne artikels stk. 1, finder sted senest tre måneder efter fristen for meddelelser afgivet i henhold til artikel 2.

Artikel 5

Vurdering

Kommissionen kan med henblik på den gradvise erstatning af de bilaterale investeringsaftaler, der er meddelt i henhold til artikel 2, vurdere disse aftaler ved at evaluere, om en eller flere af bestemmelserne deri udgør en alvorlig hindring for Unionens forhandling eller indgåelse af bilaterale investeringsaftaler med tredjelande.

Artikel 6

Samarbejdspligt

1. Medlemsstaterne træffer med henblik på den gradvise erstatning af de bilaterale investeringsaftaler, der er meddelt i henhold til artikel 2, passende foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i disse aftaler ikke udgør en alvorlig hindring for Unionens forhandling eller indgåelse af bilaterale investeringsaftaler med tredjelande.

2. Fastslår Kommissionen med henblik på den gradvise erstatning af de bilaterale investeringsaftaler, der er meddelt i henhold til artikel 2, at en eller flere af bestemmelserne i en sådan aftale udgør en alvorlig hindring for Unionens forhandling eller indgåelse af bilaterale investeringsaftaler med tredjelande, skal Kommissionen og den pågældende medlemsstat hurtigt indlede konsultationer og samarbejde med henblik på at fastlægge passende forholdsregler til løsning af problemet. Disse konsultationer må ikke vare længere end 90 dage.

3. Kommissionen kan med forbehold af stk.1 inden for en periode på 60 dage efter afslutningen af konsultationerne angive, hvilke passende foranstaltninger den pågældende medlemsstat skal træffe for at fjerne hindringerne, jf. stk. 2.

KAPITEL III

TILLADELSE TIL AT ÆNDRE ELLER INDGÅ BILATERALE INVESTERINGSAFTALER

Artikel 7

Tilladelse til at ændre eller indgå en bilateral investeringsaftale

En medlemsstat har på de betingelser, der er fastsat i artikel 8-11, tilladelse til at indlede forhandlinger med et tredjeland for at ændre en eksisterende eller indgå en ny bilateral investeringsaftale.

Artikel 8

Meddelelse til Kommissionen

1. Har en medlemsstat til hensigt at indlede forhandlinger med et tredjeland for at ændre eller indgå en bilateral investeringsaftale, meddeler den Kommissionen dette skriftligt.

2. Den i stk. 1 omhandlede meddelelse skal omfatte relevant dokumentation og en angivelse af de bestemmelser, som vil blive behandlet under forhandlingerne eller vil blive genforhandlet, formålene med forhandlingerne og enhver anden relevant oplysning.

3. Den i stk. 1 omhandlede meddelelse fremsendes mindst fem måneder inden det fastlagte tidspunkt for indledningen af formelle forhandlinger.

4. Er oplysningerne fremsendt af medlemsstaten ikke tilstrækkelige til, at der kan gives tilladelse til at indlede formelle forhandlinger, jf. artikel 9, kan Kommissionen anmode om yderligere oplysninger.

5. Kommissionen stiller den i denne artikels stk. 1 omhandlede meddelelse samt, efter anmodning, den ledsagende dokumentation til rådighed for de andre medlemsstater under overholdelse af kravene om fortrolighed, der er fastlagt i artikel 14.

Artikel 9

Tilladelse til at indlede formelle forhandlinger

1. Kommissionen giver medlemsstaten tilladelse til at indlede formelle forhandlinger for at ændre eller indgå en bilateral investeringsaftale, medmindre den konkluderer, at indledningen af sådanne forhandlinger vil:

a) være i strid med EU-retten ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem Unionen og dens medlemsstater

b) være overflødig, fordi Kommissionen har indgivet eller har besluttet at forelægge en henstilling om at indlede forhandlinger med det pågældende tredjeland i henhold til artikel 218, stk. 3, i TEUF

c) være i uoverensstemmelse med principperne og målsætningerne for Unionens optræden udadtil som udarbejdet i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser i afsnit V, kapitel 1, i traktaten om Den Europæiske Union, eller

d) udgøre en alvorlig hindring for Unionens forhandling eller indgåelse af bilaterale investeringsaftaler med tredjelande.

2. Som en del af den tilladelse, der er omhandlet i stk. 1, kan Kommissionen kræve, at medlemsstaten enten medtager i eller udelukker fra en sådan forhandling og eventuel bilateral investeringsaftale enhver bestemmelse, såfremt dette er nødvendigt for at sikre overensstemmelse med Unionens investeringspolitik eller forenelighed med EU-retten.

3. Tilladelsen i henhold til denne artikels stk. 1 gives efter rådgivningsproceduren i artikel 16, stk. 2. Kommissionen træffer afgørelse inden for en frist på 90 arbejdsdage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse. Hvis der er brug for yderligere oplysninger, inden der træffes afgørelse, løber perioden på 90 dage fra datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger.

4. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om afgørelser, der træffes i henhold til stk. 3.

5. I de tilfælde, hvor Kommissionen ikke giver en tilladelse i henhold til stk. 1, informerer Kommissionen den pågældende medlemsstat og giver den en begrundelse herfor.

Artikel 10

Kommissionens deltagelse i forhandlingerne

Kommissionen holdes underrettet om fremskridtene og resultaterne på de forskellige stadier af forhandlingerne om at ændre eller indgå en bilateral investeringsaftale og kan anmode om at deltage i forhandlingerne om investeringer mellem medlemsstaten og tredjelandet.

Artikel 11

Tilladelse til at undertegne og indgå en bilateral investeringsaftale

1. Inden undertegnelsen af en bilateral investeringsaftale meddeler den pågældende medlemsstat Kommissionen forhandlingsresultaterne og fremsender aftaleteksten til Kommissionen.

2. Denne artikel finder også anvendelse på bilaterale investeringsaftaler, der blev forhandlet inden … (*), men som ikke er underlagt meddelelsespligten i henhold til artikel 2 eller 12.

3. Kommissionen vurderer efter modtagelsen af meddelelsen, hvorvidt den forhandlede bilaterale investeringsaftale er i modstrid med kravene i artikel 9, stk. 1 og 2.

4. Finder Kommissionen, at forhandlingerne har ført til en bilateral investeringsaftale, som opfylder kravene i artikel 9, stk. 1 og 2, giver den medlemsstaten tilladelse til at undertegne og indgå en sådan aftale. Artikel 3, 5 og 6 finder anvendelse på sådanne aftaler på samme måde, som hvis de var blevet meddelt i henhold til artikel 2.

5. Afgørelser i henhold til denne artikels stk. 4 træffes efter rådgivningsproceduren i artikel 16, stk. 2. Kommissionen træffer afgørelse inden for en frist på 90 arbejdsdage efter modtagelsen af den meddelelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 2. Hvis der er brug for yderligere oplysninger, inden der træffes afgørelse, løber perioden på 90 dage fra datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger.

6. Giver Kommissionen en tilladelse i henhold til stk. 4, underretter den pågældende medlemsstat Kommissionen om indgåelsen og ikrafttræden af den bilaterale investeringsaftale og om enhver efterfølgende ændring i aftalens status.

7. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om afgørelser, der træffes i henhold til stk. 4.

8. I de tilfælde, hvor Kommissionen ikke giver tilladelsen i henhold til stk. 4, informerer Kommissionen den pågældende medlemsstat herom og giver den en begrundelse herfor.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 12

Aftaler undertegnet af medlemsstaterne mellem den 1. december 2009 og … (*)

1. Har en medlemsstat mellem den 1. december 2009 og … (*) undertegnet en bilateral investeringsaftale, giver den pågældende medlemsstat Kommissionen meddelelse om en sådan aftale, som den ønsker at opretholde eller lade træde i kraft, senest … (**). Meddelelsen skal indeholde en kopi af en sådan aftale.

2. Kommissionen vurderer efter modtagelsen af meddelelsen, hvorvidt den i henhold til denne artikels stk. 1 meddelte bilaterale investeringsaftale er i modstrid med kravene i artikel 9, stk. 1 og 2.

3. Finder Kommissionen, at en i henhold til denne artikels stk. 1 meddelt bilateral investeringsaftale opfylder kravene i artikel 9, stk. 1 og 2, giver den tilladelse til opretholdelse eller ikrafttræden af en sådan aftale i henhold til EU-retten.

4. Kommissionen træffer afgørelsen i denne artikels stk. 3 inden for en frist på 180 arbejdsdage efter modtagelsen af den i denne artikels stk. 1 omhandlede meddelelse. Hvis der er brug for yderligere oplysninger, inden der træffes afgørelse, løber perioden på 180 dage fra datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger. Afgørelser i henhold til denne artikels stk. 3 træffes efter rådgivningsproceduren i artikel 16, stk. 2.

5. Medmindre en bilateral investeringsaftale er blevet tilladt i henhold til stk. 3, tager medlemsstaten ikke yderligere skridt i retning af indgåelse af aftalen, og den trækker de trufne foranstaltninger tilbage eller omgør dem.

(*) Datoen for denne forordnings ikrafttræden.

(**) 30 dage efter datoen for denne forordnings ikrafttræden.

6. Giver Kommissionen en tilladelse i henhold til denne artikels stk. 3, underretter den pågældende medlemsstat Kommissionen om den bilaterale investeringsaftales ikrafttræden og om enhver efterfølgende ændring i en sådan aftales status. Artikel 3, 5 og 6 finder anvendelse på en sådan aftale på samme måde, som hvis aftalen var blevet meddelt i henhold til artikel 2.

7. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om de afgørelser, der træffes i henhold til stk. 4.

8. I de tilfælde, hvor Kommissionen ikke giver en tilladelse i henhold til stk. 3, informerer Kommissionen den pågældende medlemsstat og giver den en begrundelse herfor.

Artikel 13

Medlemsstaternes adfærd med hensyn til en bilateral investeringsaftale med et tredjeland

Falder en bilateral investeringsaftale inden for denne forordnings anvendelsesområde, skal den pågældende medlemsstat:

a) hurtigst muligt underrette Kommissionen om alle de møder, der vil finde sted i henhold til aftalens bestemmelser. Kommissionen får tilsendt dagsordenen og alle relevante oplysninger, som gør det muligt at forstå de emner, der skal drøftes på sådanne møder. Kommissionen kan i den forbindelse anmode den pågældende medlemsstat om yderligere oplysninger. Kan et emne, der skal drøftes, påvirke gennemførelsen af Unionens politikker vedrørende investering, herunder især den fælles handelspolitik, kan Kommissionen kræve, at den pågældende medlemsstat indtager en bestemt holdning

b) hurtigst muligt underrette Kommissionen om enhver bemærkning fremsat over for medlemsstaten om, at en given foranstaltning er i strid med aftalen. Medlemsstaten underretter også omgående Kommissionen om enhver anmodning om tvistbilæggelse fremsat inden for rammerne af den bilaterale investeringsaftale, så snart medlemsstaten bliver opmærksom på anmodningen. Medlemsstaten og Kommissionen samarbejder fuldt ud og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre et effektivt forsvar, hvilket i givet fald kan indebære, at Kommissionen deltager i proceduren

c) søge at nå til enighed med Kommissionen inden aktiveringen af eventuelle relevante mekanismer til tvistbilæggelse med et tredjeland, der er indeholdt i den bilaterale investeringsaftale, og på Kommissionens anmodning aktivere sådanne mekanismer. Disse mekanismer omfatter konsultationer med den anden part i en bilateral investeringsaftale og tvistbilæggelse, hvis der er fastsat bestemmelser herom i aftalen. Medlemsstaten og Kommissionen samarbejder fuldt ud med hensyn til at udføre procedurerne i forbindelse med de relevante mekanismer, som, hvor det er hensigtsmæssigt, kan omfatte Kommissionens deltagelse i proceduren.

Artikel 14

Fortrolighed

Ved meddelelsen til Kommissionen om forhandlinger og resultaterne heraf, jf. artikel 8 og 11, kan medlemsstaterne angive, hvorvidt nogle af de deri indeholdte oplysninger skal betragtes som fortrolige, og hvorvidt de kan videregives til de andre medlemsstater.

Artikel 15

Gennemgang

1. Kommissionen forelægger senest den … (*) en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning.

2. Rapporten skal indeholde en oversigt over de tilladelser, der er søgt om, og som er bevilget i henhold til kapitel III, samt en gennemgang af behovet for fortsat anvendelse af nævnte kapitel.

3. Anbefales det i rapporten, at anvendelsen af kapitel III ikke fortsættes, eller at bestemmelserne heri ændres, ledsages rapporten af et passende lovgivningsmæssigt forslag.

Artikel 16

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Investeringsaftaler. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

(*) 7 år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 17

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i …, den ….

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
…	…
Formand	*Formand*

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

Den 8. juli 2010 forelagde Kommissionen Rådet sit forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande ([1]).

Europa-Parlamentet vedtog sin førstebehandlingsholdning og den dertil hørende lovgivningsmæssige beslutning på plenarmødet den 10. maj 2011 ([2]).

Formandskabet har i overensstemmelse med punkt 16, 17 og 18 i den fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure ([3]) på baggrund af mandatet fra Coreper ([4]) været i uformel kontakt med Europa-Parlamentet med henblik på at nå til enighed mellem institutionerne på tidspunktet for Rådets førstebehandling. Efterfølgende blev der opnået enighed på det uformelle trepartsmøde den 29. maj 2012.

Formanden for Europa-Parlamentets Udvalg om International Handel oplyste i sin skrivelse af 31. maj 2012 til formanden for Coreper II, at han ville henstille til plenarforsamlingen, at den accepterer Rådets holdning uden ændringer ved Parlamentets andenbehandling med forbehold af jurist-lingvist-gennemgangen, hvis Rådet formelt sender Parlamentet sin holdning i den form, hvori den foreligger i bilaget til skrivelsen.

Den 26. juni 2012 godkendte Rådet ovennævnte politiske enighed ([5]).

II. FORMÅLET MED FORSLAGET

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), der trådte i kraft den 1. december 2009, fastlægger, at EU har enekompetence i forbindelse med direkte udenlandske investeringer som led i den fælles handelspolitik (artikel 207, stk. 1, i TEUF). På denne baggrund vedtog Kommissionen et forslag til ovennævnte forordning, der kun behandler overgangsaspekterne i forbindelse med forvaltningen af EU's nye kompetence inden for direkte udenlandske investeringer. Mål, kriterier og indhold i forbindelse med denne nye kompetence blev behandlet i en særskilt meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet og vedtaget samtidig med dette lovgivningsforslag ([6]).

Formålet med Kommissionens forslag er at tillade fortsættelsen af de gældende internationale aftaler om investeringer, som er indgået mellem medlemsstaterne og tredjelande, og at etablere vilkår og en proceduremæssig ramme for medlemsstaternes forhandlinger og indgåelse af sådanne aftaler.

III. ANALYSE AF RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING

Generelt

Rådet støtter fuldt ud udviklingen af en fælles politisk ramme for investeringer, der sikrer lige vilkår for alle EU-investorer i tredjelande og for investorer fra tredjelande i EU.

([1]) Dok. 11953/10 WTO 252 FDI 12.
([2]) Dok. 9726/11 CODEC 749 WTO 195 FDI 12 PE 206.
([3]) EUT C 145 af 30.6.2007, s. 5.
([4]) Dok. 10908/11 WTO 228 FDI 15 CODEC 950.
([5]) Dok. 10892/12 WTO 216 FDI 17 CODEC 1557.
([6]) Dok. 11952/10 WTO 251 FDI 11. På den baggrund vedtog Rådet den 25. oktober 2010 konklusioner om en samlet europæisk international investeringspolitik (dok. 14373/10).

I betragtning af at de bilaterale investeringsaftaler, som medlemsstaterne har indgået med tredjelande, hidtil har været den vigtigste kilde til beskyttelse og retssikkerhed for europæiske investorer i udlandet, bør den nye retlige ramme ikke have negativ indvirkning på beskyttelsen af og garantierne for investorer i henhold til de nuværende aftaler. For Rådet er det af central betydning at erstatte medlemsstaternes nuværende aftaler med EU-aftaler for at undgå et retligt tomrum og derved sikre fortsat beskyttelse af og retssikkerhed for investorer.

Rådets førstebehandlingsholdning, som er et resultat af den politiske enighed mellem Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet, indebærer følgende vigtige ændringer af Kommissionens forslag:

Genstand og anvendelsesområde (kapitel 1, artikel 1)

Parlamentet fremsatte ikke nogen ændringsforslag til denne artikel, men der er alligevel indført visse ændringer. Stk. 1 indeholder nogle præciseringer i forhold til Kommissionens forslag, og det fastslås, at forordningen ikke berører den kompetencefordeling, der er fastsat i traktaten. Det nye stk. 2 indeholder en definition af »bilateral investeringsaftale«.

Opretholdelse af eksisterende bilaterale investeringsaftaler (kapitel II, artikel 2-6)

Med hensyn til artikel 2 om meddelelser til Kommissionen er Parlamentets ændringer accepteret. Teksten indeholder også nogle yderligere tekniske ændringer.

Begrebet erstatning, der er forankret i artikel 3 (Opretholdelse), har afgørende betydning for at sikre fortsat beskyttelse af investorer og dermed deres retssikkerhed. Parlamentet har ikke foreslået nogen ændring af denne artikel.

Artikel 5 om Kommissionens vurdering er gennemgribende ændret. Rådet kan ikke acceptere en væsentlig del af Parlamentets ændring, men har accepteret Parlamentets idé om at indføre begrebet »alvorlig hindring« i den ændrede tekst (optræder også i flere andre artikler). Ifølge Rådet bør det forhold, at der eksisterer bilaterale investeringsaftaler, ikke betragtes som en »alvorlig hindring«.

Artikel 6 om samarbejdspligt udgør sammen med artikel 3 og 5 kernen i denne forordning. Kommissionens tekst er ændret betydeligt for at understrege, at det er vigtigt, at medlemsstaterne og Kommissionen arbejder tæt sammen om at fjerne enhver alvorlig hindring for forhandling eller indgåelse af bilaterale investeringsaftaler mellem EU og tredjelande, som fastslået af Kommissionen. I tråd med bestemmelserne i denne artikel kan Kommissionen angive, hvilke passende foranstaltninger den pågældende medlemsstat skal træffe for at fjerne ovenstående hindringer. Parlamentets ændringer kan ikke accepteres.

Tilladelse til at ændre eller indgå bilaterale investeringsaftaler (kapitel III, artikel 7-11)

Parlamentets ændringer af artikel 7 (Tilladelse til at ændre eller indgå en bilateral investeringsaftale), artikel 8 (Meddelelse til Kommissionen), artikel 9 (Tilladelse til at indlede formelle forhandlinger) og artikel 11 (Tilladelse til at undertegne og indgå en bilateral investeringsaftale) er delvist accepteret. Med hensyn til artikel 10 (Kommissionens deltagelse i forhandlingerne) kan Parlamentets ændring ikke accepteres, og teksten til Kommissionens forslag bibeholdes.

Afsluttende bestemmelser (kapitel IV, Artikel 12-17)

Rådet besluttede under de uformelle kontakter med Parlamentet at følge dets forslag om i forordningen at indsætte en ny artikel 12 om aftaler undertegnet af medlemsstaterne mellem ikrafttrædelsen af TEUF, dvs. den 1. december 2009, og denne forordnings ikrafttrædelse, selv om Parlamentet i sin førstebehandlingsholdning ikke har foreslået nogen ændring i denne henseende. Således viser Rådet tydeligt, at det fuldt ud anerkender EU's nye kompetence inden for direkte udenlandske investeringer. Artiklen omfatter de procedurer, der skal følges (medlemsstaternes meddelelse, Kommissionens vurdering og tilladelse) for ovennævnte kategori af bilaterale investeringsaftaler.

Hvad angår artikel 15 (Gennemgang) er der indgået et kompromis om fristen for rapporten om anvendelsen af forordningen, dvs. syv år efter forordningens ikrafttrædelse i stedet for ti år som foreslået af Parlamentet og Rådet og fem år som oprindelig foreslået af Kommissionen.

Med hensyn til artikel 16 (Udvalgsprocedure) har Rådet accepteret Parlamentets ændring, hvori det kræves, at rådgivningsproceduren anvendes.

IV. **KONKLUSION**

Rådets førstebehandlingsholdning afspejler den enighed, der blev opnået under de uformelle kontakter mellem Rådet og Europa-Parlamentet med støtte fra Kommissionen. Teksten opfylder det centrale krav om at sikre fortsat beskyttelse af og retssikkerhed for investorer og sikrer samtidig effektiv udøvelse af EU's nye enekompetence inden for direkte udenlandske investeringer. Rådet forventer derfor, at Parlamentet vil kunne acceptere sin førstebehandlingsholdning.

ERKLÆRING FRA EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET OG KOMMISSIONEN

Det forhold, at denne forordning, herunder betragtning 17, 18 og 19, åbner for brugen af procedurer i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011, danner ikke præcedens for fremtidige forordninger, der giver Unionen mulighed for at give medlemsstaterne beføjelser i henhold til artikel 2, stk. 1, i TEUF, med hensyn til at lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter på områder, hvor Unionen har enekompetence. Endvidere skal brugen af rådgivningsproceduren i modsætning til undersøgelsesproceduren i denne forordning ikke opfattes som præcedens for fremtidige forordninger, der etablerer rammerne for den fælles handelspolitik.

ABONNEMENTSPRISER 2012 (ekskl. moms, inkl. normale forsendelsesomkostninger)

EU-Tidende, L- + C-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	1 200 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, papirudgave + årlig dvd	22 officielle EU-sprog	1 310 EUR pr. år
EU-Tidende, L-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	840 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, månedlig kumulativ dvd	22 officielle EU-sprog	100 EUR pr. år
Supplement til EUT (S-udgaven), udbud og offentlige kontrakter, dvd, 1 udgave pr. uge	Flersproget: 23 officielle EU-sprog	200 EUR pr. år
EU-Tidende, C-udgaven — udvælgelsesprøver	Sprog iht. udvælgelsesprøve(r)	50 EUR pr. år

Den Europæiske Unions Tidende, der udkommer på EU's officielle sprog, fås i abonnement i 22 sprogudgaver. EU-Tidende omfatter L-udgaven (retsforskrifter) og C-udgaven (meddelelser og oplysninger).

Der abonneres særskilt på hver sprogudgave.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 920/2005, offentliggjort i EU-Tidende L 156 af 18. juni 2005, er Den Europæiske Unions institutioner midlertidigt fritaget for forpligtelsen til at udarbejde og offentliggøre alle retsakter på irsk. Irske udgaver af EU-Tidende vil derfor blive markedsført særskilt.

Abonnementet på supplementet til EU-Tidende (S-udgaven (udbud og offentlige kontrakter)) omfatter alle udgaver på de 23 officielle sprog på én dvd.

Abonnenter på *Den Europæiske Unions Tidende* kan uden ekstra omkostninger rekvirere eksemplarer af diverse bilag til EU-Tidende (C … A-udgaver). Abonnenterne gøres opmærksom på udgivelsen af bilagene ved hjælp af »meddelelser til læserne« i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Salg og abonnementer

Betalingsabonnementer på diverse tidsskrifter, som f.eks. *Den Europæiske Unions Tidende*, kan købes gennem vore salgsagenter. Listen over salgsagenterne findes på internettet:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_da.htm

EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsforskrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: http://europa.eu

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA